Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
MACIEJE SZPUNARA
přednesené dne 18. září 2025 [1]

Spojené věci C-188/24 a C-190/24

WebGroup Czech Republic, a.s.,
NKL Associates s. r. o.
proti
Ministru kultury,
Předsedovi vlády (C-188/24),
za účasti:
Osez le féminisme!,
Le mouvement du Nid,
Les effronté-E-S
a
Coyote System
proti
Ministru vnitra a zámořských zemí,
Předsedovi vlády (C-190/24)

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Conseil d'État (Státní rada, Francie)]

„Řízení o předběžné otázce – Elektronický obchod – Směrnice 2000/31/ES – Služby informační společnosti – Koordinovaná oblast – Trestněprávní úprava, která obecně zakazuje poskytování pornografického obsahu nezletilým osobám – Zákaz dalšího šíření informací poskytnutých uživateli"

I. Úvod

1. Projednávanými žádostmi o rozhodnutí o předběžné otázce se předkládající soud táže Soudního dvora na možnosti, které by členskému státu místa určení služby informační společnosti umožnily uplatnit na poskytovatele této služby usazeného v jiném členském státě vnitrostátní opatření, která spadají do právního řádu prvně jmenovaného členského státu.

[1] – Původní jazyk: francouzština.

II. Právní rámec

A. Unijní právo

1. Směrnice 2000/31/ES

2. Článek 1 směrnice 2000/31/ES [2], nadepsaný „Cíl a oblast působnosti“, v odstavcích 2 a 5 stanoví:

„2. Je-li to pro dosažení cíle uvedeného v odstavci 1 potřebné, dbá tato směrnice o sblížení některých vnitrostátních ustanovení platných pro služby informační společnosti, která se týkají vnitřního trhu, usazování poskytovatelů služeb, obchodních sdělení, elektronických smluv, odpovědnosti zprostředkovatelů, kodexů chování, mimosoudního urovnávání sporů, soudních postupů a spolupráce mezi členskými státy.

[…]

5. Tato směrnice se nevztahuje na:

a) daňovou oblast;

b) otázky týkající se služeb informační společnosti upravené ve směrnicích 95/46/ES [3] a 97/66/ES [4];

c) otázky týkající se dohod či praxe upravených kartelovým právem;

d) následujících činností služeb informační společnosti:

– činnost notářů nebo obdobných povolání, zahrnují-li přímou a zvláštní účast na výkonu veřejné moci,

– zastupování klienta a hájení jeho zájmů před soudy,

– ziskové hry spojené s peněžitým vkladem v případě hazardních her včetně loterií a sázek.“

3. Článek 2 písm. h) této směrnice, nadepsaný „Definice“, stanoví, že pro účely této směrnice se rozumí:

„ ‚koordinovanou oblastí‘ požadavky stanovené právními řády členských států pro poskytovatele služeb informační společnosti nebo pro služby informační společnosti, bez ohledu na to, zda mají obecnou povahu či zda byly pro ně zvláště určené.

i) koordinovaná oblast souvisí s požadavky, které má poskytovatel služeb plnit a které se týkají:

[2] – Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu („směrnice o elektronickém obchodu“) (Úř. věst. 2000, L 178, s. 1; Zvl. vyd. 13/25 s. 399).

[3] – Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. 1995, L 281, s. 31; Zvl. vyd. 13/15, s. 355).

[4] – Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 15. prosince 1997 o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví telekomunikací (Úř. věst. 1997, L 24, s. 1; Zvl. vyd. 13/29, s. 514).

– přístupu k činnosti služby informační společnosti, např. požadavky na kvalifikaci, povolení nebo oznámení,

– výkonu činnosti služby informační společnosti, např. požadavky na chování poskytovatele služby, kvalitu nebo obsah služby včetně požadavků na reklamu a smlouvy nebo na odpovědnost poskytovatele služby;

ii) koordinovaná oblast nezahrnuje požadavky jako:

– požadavky na zboží jako takové,

– požadavky na doručování zboží,

– požadavky na služby, které nejsou poskytovány elektronickou cestou.“

4. Článek 3 uvedené směrnice, nadepsaný „Vnitřní trh“, stanoví:

„1. Každý členský stát dbá, aby služby informační společnosti poskytované poskytovatelem usazeným na jeho území dodržovaly platné vnitrostátní předpisy z příslušné koordinované oblasti.

2. Členské státy nemohou z důvodů spadajících do koordinované oblasti omezovat volný pohyb služeb informační společnosti z jiného členského státu.

3. Odstavce 1 a 2 se neuplatní v oblastech uvedených v příloze.

4. Členské státy mohou pro určitou službu informační společnosti přijmout opatření odchylující se od odstavce 2, jsou-li splněny níže uvedené podmínky:

a) opatření jsou:

i) nezbytná z jednoho z níže uvedených důvodů:

– veřejný pořádek, zejména předcházení, vyšetřování, odhalování a stíhání v trestní oblasti, zejména ochrana mladistvých a boj proti podněcování k nenávisti z důvodu rasy, pohlaví, víry nebo národnosti a proti útokům na lidskou důstojnost,

[…]

ii) přijata vůči určité službě informační společnosti, která poškozuje cíle uvedené v bodě i) nebo která představuje závažné a podstatné ohrožení těchto cílů;

iii) úměrná těmto cílům;

b) členský stát předběžně a aniž je dotčeno soudní řízení včetně předběžného řízení a kroků uskutečněných v rámci trestního vyšetřování:

– požádá členský stát uvedený v odstavci 1 o přijetí opatření, a tento stát je nepřijme nebo jsou jeho opatření nedostatečná,

– oznámí Komisi a členskému státu uvedenému v odstavci 1 svůj záměr přijmout tato opatření.

5. Členské státy se mohou v naléhavých případech odchýlit od podmínek uvedených v odst. 4 písm. b). V tomto případě oznámí opatření co nejdříve Komisi a členskému státu uvedenému v odstavci 1 s uvedením důvodů, na základě kterých se členský stát domnívá, že se jedná o naléhavý případ.

[…]“

5. Články 12, 13 a 14 téže směrnice, které jsou zahrnuty v oddíle 4, nadepsaném „Odpovědnost poskytovatelů zprostředkovatelských služeb“, kapitoly II, která je nadepsána „Zásady“, se vztahují na poskytovatele služeb informační společnosti, který vykonává prostý přenos, ukládání do vyrovnávací paměti („caching“) nebo činnost shromažďování informací. Tato ustanovení rovněž stanoví podmínky, za kterých jsou poskytovatelé těchto služeb zproštěni odpovědnosti za informace poskytnuté uživateli jejich služeb.

6. Článek 14 směrnice 2000/31, nadepsaný „Shromažďování informací“, stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby v případě služby informační společnosti spočívající v ukládání informací poskytovaných příjemcem služby nebyl poskytovatel služby odpovědný za informace ukládané na žádost příjemce, pokud:

a) poskytovatel nebyl účinně seznámen s protiprávní činností nebo informací a ani s ohledem na nárok na náhradu škody si není vědom skutečností nebo okolností, z nichž by byla zjevná protiprávní činnost nebo informace, nebo

nebo

b) poskytovatel, jakmile se o tomto dozvěděl, jednal s cílem odstranit tyto informace nebo k nim znemožnit přístup.

2. Odstavec 1 se nepoužije, pokud je příjemce závislý na poskytovateli nebo podléhá jeho dohledu.

3. Tímto článkem není dotčena možnost soudního nebo správního orgánu požadovat od poskytovatele služby v souladu s právním řádem členských států, aby ukončil protiprávní jednání nebo mu předešel, ani možnost členských států zavést postupy, které umožní odstranění nebo znemožní přístup k informaci.“

7. Článek 15 téže směrnice, nadepsaný „Neexistence obecné povinnosti dohledu“, stanoví:

„1. Členské státy neukládají poskytovatelům služeb uvedených v článcích 12, 13 a 14 obecnou povinnost dohlížet na jimi přenášené nebo ukládané informace nebo obecnou povinnost aktivně vyhledávat skutečnosti a okolnosti poukazující na protiprávní činnost.

2. Členské státy mohou poskytovatelům služeb informační společnosti uložit povinnost, aby neprodleně informovali příslušné orgány veřejné moci o pravděpodobných protiprávních činnostech vykonávaných poskytovateli služeb nebo o protiprávních informacích, které tito poskytovatelé, poskytují, nebo aby sdělili příslušným orgánům veřejné moci na jejich žádost informace, na jejichž základě lze zjistit totožnost příjemců jejich služeb, s nimiž uzavřeli dohodu o shromažďování informací.“

2. Směrnice 2010/13/EU

8. Článek 28b směrnice 2010/13[5] stanoví:

„1. Aniž jsou dotčeny články 12 až 15 směrnice 2000/31/ES, členské státy zajistí, aby poskytovatelé platforem pro sdílení videonahrávek spadající do jejich pravomoci přijali vhodná opatření s cílem chránit:

a) nezletilé osoby před pořady, videonahrávkami vytvořenými uživateli a audiovizuálními obchodními sděleními, které mohou narušit jejich tělesný, duševní či mravní vývoj v souladu s čl. 6a odst. 1;

[…]

3. Pro účely odstavců 1 a 2 se stanoví vhodná opatření s ohledem na povahu příslušného obsahu, na újmu, kterou může způsobit, na charakteristiku kategorie osob, které mají být chráněny, a rovněž na práva a legitimní zájmy, o něž se jedná, včetně zájmů poskytovatelů platforem pro sdílení videonahrávek a uživatelů, kteří daný obsah vytvořili nebo nahráli, stejně jako veřejného zájmu.

Členské státy zajistí, aby uvedená opatření uplatňovali všichni poskytovatelé platforem pro sdílení videonahrávek v jejich pravomoci. Tato opatření musí být proveditelná a přiměřená, s přihlédnutím k velikosti služby platformy pro sdílení videonahrávek a povahu služby, která je poskytována. Tato opatření nesmějí vést k žádným předběžným kontrolním opatřením ani k filtrování nahrávaného obsahu, jež není v souladu s článkem 15 [směrnice 2000/31]. Pro účely ochrany nezletilých osob, stanovené v odst. 1 písm. a) tohoto článku, musí nejškodlivější obsah podléhat nejpřísnějším opatřením ke kontrole přístupu.

Tato opatření musí zahrnovat, je-li to vhodné:

a) začlenění požadavků uvedených v odstavci 1 do podmínek služeb platformy pro sdílení videonahrávek a jejich uplatňování;

[…]

f) zřízení a provozování systémů ověřování věku pro uživatele platforem pro sdílení videonahrávek u obsahu, který může narušit tělesný, duševní nebo mravní vývoj nezletilých osob;

[…]

h) zajištění systémů rodičovské kontroly, jež jsou pod kontrolou koncových uživatelů, v souvislosti s obsahem, který může narušit tělesný, duševní nebo mravní vývoj nezletilých osob;

[5] – Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 10. března 2010 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb (směrnice o audiovizuálních mediálních službách) (Úř. věst. 2010, L 95, s. 1), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1808 ze dne 14. listopadu 2018 (Úř. věst. 2018, L 303, s. 69).

i) zřízení a provozování transparentních, snadno použitelných a účinných postupů vyřizování a řešení stížností uživatelů podaných poskytovateli platforem pro sdílení videonahrávek v souvislosti s prováděním opatření uvedených v písmenech d) až h);

[…]

4. Pro účely provádění opatření uvedených v odstavcích 1 a 3 tohoto článku členské státy podporují využívání koregulace, jak je stanoveno v čl. 4a odst. 1.

5. Členské státy zavedou mechanismy potřebné k posouzení vhodnosti opatření uvedených v odstavci 3, která přijali poskytovatelé platforem pro sdílení videonahrávek. Členské státy svěří posouzení těchto opatření vnitrostátním regulačním orgánům nebo subjektům.

6. Členské státy mohou poskytovatelům platforem pro sdílení videonahrávek uložit opatření, která jsou podrobnější nebo přísnější než opatření uvedená v odstavci 3 tohoto článku. Při přijímání těchto opatření členské státy splní požadavky stanovené v platných právních předpisech Unie, například v článcích 12 až 15 směrnice [2000/31] nebo v článku 25 směrnice 2011/93/EU[6].

[…]“

B. Francouzské právo

1. Věc C-188/24

9. Článek 227-24 code pénal (trestní zákoník) stanoví:

„Kdo jakýmkoli způsobem a bez ohledu na použité prostředky vyrobí, přepraví nebo rozšíří zprávu násilné povahy, podněcující k terorismu, pornografické povahy, včetně pornografických obrázků jednoho nebo více zvířat, nebo vážně poškozující lidskou důstojnost, nebo podněcující nezletilé k tomu, aby se podíleli na hrách, které je uvádějí ve fyzické nebezpečí, nebo s takovou zprávou obchoduje, bude potrestán odnětím svobody na tři léta a pokutou ve výši 75 000 EUR, může-li si tuto zprávu přečíst nebo jinak vzít na vědomí nezletilý.

Pokud byl čin uvedený v tomto článku spáchán prostřednictvím tisku, audiovizuálního sdělovacího prostředku nebo zveřejnění na internetu, uplatňují se s ohledem na určení pachatelů specifická ustanovení zákonů upravujících tyto otázky.

Trestné činy upravené v tomto článku jsou spáchány i tehdy, pokud může nezletilý získat přístup ke zprávám uvedeným v prvním pododstavci pouhým prohlášením, že dosáhl věku 18 let.“

6 – Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 13. prosince 2011 o boji proti pohlavnímu zneužívání a pohlavnímu vykořisťování dětí a proti dětské pornografii, kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2004/68/SVV (Úř. věst. L 2011, L 335, s. 1).

10. Článek 23 loi no 2020-936, du 30 juillet 2020, visant à protéger les victimes de violences conjugales (zákon č. 2020–936 ze dne 30. července 2020 o ochraně obětí domácího násilí)[7](dále jen „zákon ze dne 30. července 2020“) stanoví[8]:

„Pokud předseda Autorité de régulation de la communication audiovisuelle et numérique (ARCOM) [Úřad pro regulaci audiovizuální a digitální komunikace, dále jen „ARCOM“], zjistí, že osoba, jejíž činností je poskytování veřejné komunikační služby on-line, umožňuje nezletilým přístup k pornografickému obsahu v rozporu s článkem 227–24 trestního zákoníku, zašle této osobě […] výzvu ke splnění povinnosti, jíž jí uloží přijmout veškerá opatření k zabránění nezletilým v přístupu k předmětnému obsahu. […]

Po uplynutí [patnáctidenní lhůty], nebyl-li příkaz splněn […] a je-li obsah stále přístupný nezletilým, může předseda [ARCOM] věc postoupit předsedovi tribunal judiciaire de Paris [soud prvního stupně v Paříži, Francie] za účelem vydání příkazu [k ukončení přístupu k této službě a odkazování na ni ve vyhledávači či adresáři]“.

11. Podmínky pro použití článku 23 tohoto zákona byly upřesněny v décret no 2021-1306, du 7 octobre 2021, relatif aux modalités de mise en œuvre des mesures visant à protéger les mineurs contre l’accès à des sites diffusant un contenu pornographique[9] (nařízení č. 2021–1306 ze dne 7. října 2021 o způsobech provádění opatření na ochranu nezletilých před přístupem na stránky s pornografickým obsahem) (dále jen „nařízení ze dne 7. října 2021“). Podle článku 3 tohoto nařízení platí, že „[p]ři posuzování […], zda osoba, jejíž činností je poskytování veřejné komunikační služby on-line, umožňuje nezletilým přístup k pornografickému obsahu […], přihlíží předseda conseil supérieur de l’audiovisuel [nejvyšší rady pro audiovizuální vysílání] k úrovni spolehlivosti technického procesu zavedeného touto osobou, aby bylo zajištěno, že uživatelé, kteří chtějí získat přístup ke službě, jsou zletilí“.

2. Věc C-190/24

12. Článek L. 130-11 code de la route (zákon o silničním provozu) stanoví:

„I. – Pokud je na veřejné nebo neveřejné komunikaci prováděna silniční kontrola zahrnující zastavení vozidla, která má za cíl buď provést úkony podle článků L. 234-9 nebo L. 235-2 tohoto zákona, nebo článků 78-2-2 či 78-2-4 code de procédure pénale [trestního řádu], anebo ověřit, že řidiči či cestující neprocházejí pátráním soudních orgánů pro trestné činy nebo přečiny, za které lze uložit trest odnětí svobody v délce minimálně tří let, nebo že nejsou evidováni v rejstříku uvedeném v článku 230-19 téhož zákona z důvodu hrozby, kterou představují pro veřejný pořádek nebo veřejnou bezpečnost, nebo proto, že se na ně vztahuje nařízení o umístění do psychiatrického zařízení či že z takového zařízení uprchli, může správní orgán zakázat kterémukoliv provozovateli elektronické služby podpory řízení nebo navigace prostřednictvím geolokace dále šířit prostřednictvím této služby jakoukoliv zprávu nebo jakýkoliv údaj pocházející od uživatelů této služby, jestliže by toto šíření umožnilo jiným uživatelům vyhnout se kontrole.

Zákaz dalšího šíření uvedený v prvním pododstavci tohoto odstavce I spočívá pro každého provozovatele elektronické služby podpory řízení nebo navigace prostřednictvím geolokace v zákazu zpřístupňovat všechny zprávy a údaje, které by za běžného provozu služby uživatelům

7 – JORF č. 0187 ze dne 31. července 2020.

8 – Znění tohoto ustanovení je v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce převzato pouze částečně.

9 – JORF č. 0235 ze dne 8. října 2021.

dále šířil, a to na všech komunikacích nebo jejich úsecích, které mu byly určeny příslušným orgánem. Doba trvání tohoto zákazu nesmí přesáhnout dvě hodiny, pokud se silniční kontrola týká úkonu podle článků L. 234-9 nebo L. 235-2 tohoto zákona, nebo dvanáct hodin, pokud se týká jiného úkonu uvedeného v prvním pododstavci tohoto odstavce I. Komunikace nebo jejich úseky, na které se zákaz vztahuje, nesmí přesahovat okruh o poloměru deseti kilometrů kolem místa silniční kontroly, jestliže se kontrola provádí mimo zastavěné území, a okruh o poloměru dvou kilometrů kolem místa silniční kontroly, jestliže se kontrola provádí v zastavěném území.

[…]“

13. Článek L. 130–12 tohoto zákona stanoví, že za porušení zákazu šíření stanoveného v článku L. 130–11 tohoto zákoníku se uloží trest odnětí svobody v délce dvou let a pokuta ve výši 30 000 euro.

14. Décret no 2021-468, du 19 avril 2021, portant application de l’article L. 130-11 du code de la route[10] (nařízení č. 2021–468 ze dne 19. dubna 2021, kterým se provádí článek L. 130–11 zákona o silničním provozu) (dále jen „nařízení ze dne 19. dubna 2021“), upřesňuje podmínky pro provádění tohoto článku. Článkem 1 tohoto nařízení byl vložen článek R. 130–12 tohoto zákona, který zejména stanoví, že „[r]ozhodnutí o zákazu dalšího šíření uvádí dotčené komunikace a úseky a vymezuje datum a čas zahájení a ukončení tohoto zákazu“ a „[i]nformace týkající se zákazu dalšího šíření, s vyloučením všech informací o důvodech dotyčné silniční kontroly, se sdělují provozovatelům elektronické asistenční služby pro řidiče nebo navigační služby prostřednictvím informačního systému […]“.

III. Spory v původním řízení a předběžné otázky

A. Věc C-188/24

15. Žalobkyně v původním řízení, společnosti Webgroup Czech Republic a NKL Associates s.r.o. se sídlem v Praze (Česká republika), provozují pornografické internetové stránky. Předseda ARCOM jim zaslal výzvu ke splnění povinnosti podle článku 227–24 trestního zákoníku a článku 22 zákona ze dne 30. července 2020[11].

16. Článek 227–24 trestního zákoníku zakazuje komukoli šířit zprávu s pornografickým obsahem, kterou by mohl vidět nezletilý. Článek 22 zákona ze dne 30. července 2020 upřesnil, že tento trestný čin je spáchán „i tehdy, pokud může nezletilý získat přístup k [dotčeným] zprávám pouhým prohlášením, že dosáhl věku 18 let“. Kromě toho článek 23 tohoto zákona – jehož podmínky pro provádění byly upřesněny v nařízení ze dne 7. října 2021 – svěřil předsedovi ARCOM pravomoc zaslat výzvu ke splnění povinnosti osobě, která tento zákaz nedodržuje.

17. Žalobkyně v původním řízení napadly tyto výzvy u tribunal judiciaire de Paris (soud prvního stupně v Paříži, Francie)[12] a současně podaly ke Conseil d’État (Státní rada, Francie), v prvním a posledním stupni, žalobu znějící na zrušení ustanovení nařízení ze dne 7. října 2021. Na

[10] – JORF č. 0093 ze dne 20. dubna 2021.

[11] – Tyto informace vycházejí ze závěrů státního zpravodaje Conseil d’État (Státní rada) ve věcech v původních řízeních, které jsou k dispozici na webové stránce tohoto soudu: https://www.conseil-etat.fr/fr/arianeweb/CRP/conclusion/2024-03-06/453763?download_pdf.

[12] – Z písemného vyjádření Komise vyplývá, že uvedený soud přerušil řízení do doby, než bude ukončeno řízení před předkládajícím soudem.

podporu své žaloby se dovolávaly zejména porušení unijního práva. Tatáž výtka je vznesena formou námitky proti ustanovením zákona ze dne 30. července 2020. Obě žaloby byly spojeny pro účely rozhodnutí tohoto soudu.

18. Žalobkyně v původním řízení v žalobách mimo jiné tvrdí, že byly porušeny cíle směrnice 2000/31, jelikož ustanovení nařízení ze dne 7. října 2021 ukládají obecná a abstraktní opatření týkající se obecně vymezené kategorie určitých služeb informační společnosti, která se použijí bez rozdílu na každého poskytovatele této kategorie služeb.

19. S ohledem na předmět a povahu sporu bylo v původním řízení povoleno vedlejší účastenství několika spolků, včetně „Les effronté-E-S“, které tvrdí, že žalobní důvody vznesené žalobkyněmi v původním řízení nejsou opodstatněné.

20. Za těchto podmínek se Conseil d'État (Státní rada) rozhodla přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) V první řadě, je třeba považovat ustanovení trestního práva, zejména obecná a abstraktní ustanovení označující určité jednání za trestný čin, který lze stíhat, pokud se mohou vztahovat jak na jednání poskytovatele služeb informační společnosti, tak na jednání jakékoli jiné fyzické nebo právnické osoby, za ustanovení spadající do ‚koordinované oblasti' podle [směrnice 2000/31], nebo je třeba mít za to, že vzhledem k tomu, že jediným cílem této směrnice je harmonizovat určité právní aspekty těchto služeb, aniž harmonizuje oblast trestního práva jako takového, a stanoví pouze požadavky vztahující se na služby, nelze tato trestněprávní ustanovení považovat za požadavky vztahující se na přístup ke službám informační společnosti a na výkon činnosti služeb informační společnosti, jež spadají do ‚koordinované oblasti' podle této směrnice? Konkrétně, spadají do této ‚koordinované oblasti' trestněprávní ustanovení určená k zajištění ochrany nezletilých?

2) Má být povinnost, která vysílatelům on-line komunikačních služeb ukládá uplatnit opatření, která mají nezletilým zabránit v získání přístupu k jimi šířenému pornografickému obsahu, považována za spadající do ‚koordinované oblasti' podle směrnice 2000/31, která harmonizuje pouze některé právní aspekty dotčených služeb, jestliže se tato povinnost týká výkonu činnosti služby informační společnosti v případech, kdy souvisí s chováním poskytovatele, kvalitou nebo obsahem služby, avšak netýká se ani usazení poskytovatelů, ani obchodních sdělení, ani smluv uzavřených elektronickou formou, ani systému odpovědnosti zprostředkujících poskytovatelů, ani kodexů chování, ani mimosoudního urovnávání sporů, ani soudních prostředků a spolupráce mezi členskými státy, a tudíž se netýká žádné z oblastí upravených harmonizačními ustanoveními kapitoly II?

3) Je-li odpověď na předchozí otázky kladná, jak lze sladit požadavky vyplývající ze směrnice 2000/31 s požadavky, které vyplývají z ochrany základních práv v Evropské unii, konkrétně s ochranou lidské důstojnosti a nejvlastnějšího zájmu dítěte, zaručenými články 1 a 24 Listiny základních práv Evropské unie [dále jen „Listiny“] a článkem 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod [13], jestliže podle všeho pouhé přijetí individuálních opatření přijatých v souvislosti s danou službou nemůže zajistit účinnou ochranu těchto práv? Existuje obecná zásada [unijního] práva, která by opravňovala členské státy přijmout zejména v naléhavých případech opatření, a to i pokud jsou ve vztahu k určité kategorii poskytovatelů služeb obecná a abstraktní, aby se z důvodu ochrany nezletilých proti

13 – Podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“).

porušování jejich důstojnosti a nedotknutelnosti v případě potřeby u poskytovatelů služeb, na které se vztahuje směrnice 2000/31, odchýlily od zásady regulace těchto poskytovatelů služeb jejich státem původu, která je stanovena touto směrnicí?“

B. Věc C-190/24

21. Společnost Coyote System, usazená ve Francii, poskytuje službu, která ve francouzském právu odpovídá kvalifikaci „elektronická služba podpory řízení nebo navigace prostřednictvím geolokace“ uvedené v článku L. 130–11 zákona o silničním provozu.

22. Toto ustanovení umožňuje příslušnému správnímu orgánu zakázat provozovatelům tohoto typu služeb, aby po omezenou dobu a v omezené zeměpisné oblasti dále šířili zprávy od jejich uživatelů, které by umožnily odhalit místo, kde se provádějí zkoušky na alkohol a užívání omamných látek a určité úkony služby kriminální policie a vyšetřování, například proti osobám hledaným pro závažné trestné činy nebo přečiny nebo proto, že uprchly z psychiatrického zařízení (dále jen „dotčený zákaz dalšího šíření“). Nařízení ze dne 19. dubna 2021 stanovilo jednotné podmínky pro výkon této pravomoci.

23. Společnost Coyote System podala ke Conseil d’État (Státní rada) žalobu znějící na zrušení tohoto nařízení. Na podporu této žaloby se uvedená společnost dovolávala zejména porušení cílů směrnice 2000/31 a jejího článku 15. Tentýž žalobní důvod je rovněž vznesen formou námitky proti článku L. 130–11 zákona o silničním provozu.

24. Za těchto podmínek se Conseil d’État (Státní rada) rozhodla přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Musí být zákaz uložený provozovatelům elektronické služby podpory řízení nebo navigace prostřednictvím geolokace dále šířit prostřednictvím této služby jakoukoli zprávu nebo jakýkoliv údaj pocházející od uživatelů, který by umožnil ostatním uživatelům, aby se vyhnuli některým silničním kontrolám, považován za součást ‚koordinované oblasti‘, jak je upravena ve [směrnicí 2000/31], přestože ač se sice týká výkonu činnosti služby informační společnosti, jelikož se vztahuje k chování poskytovatele služby, kvalitě nebo obsahu služby, netýká se nicméně usazování poskytovatelů, ani obchodních sdělení, ani smluv uzavíraných elektronickou cestou, ani odpovědnosti zprostředkovatelů, ani kodexů chování, ani mimosoudního urovnávání sporů, ani soudních postupů a spolupráce mezi členskými státy a netýká se tedy žádné z oblastí upravených harmonizačními ustanoveními její kapitoly II?

2) Spadá zákaz dalšího šíření, jehož účelem je zabránit zejména tomu, aby se osoby, po kterých se pátrá pro zločiny nebo přečiny, nebo osoby, které představují hrozbu pro veřejný pořádek nebo veřejnou bezpečnost, nemohly vyhýbat silničním kontrolám, do působnosti požadavků na výkon činnosti služby informační společnosti, který by členský stát nemohl uložit poskytovatelům z jiného členského státu, i když bod 26 odůvodnění [směrnice 2000/31] upřesňuje, že směrnice nezbavuje členské státy možnosti uplatňovat své vnitrostátní předpisy trestního práva a trestního řízení, aby mohla být přijata veškerá opatření pro vyšetřování a další nezbytná opatření pro odhalování a stíhání trestných činů?

3) Musí být článek 15 směrnice 2000/31, který zakazuje, aby byla poskytovatelům služeb, na které uvedený článek dopadá, s výjimkou povinností použitelných na jeden zvláštní případ, uložena obecná povinnost v oblasti dohledu, vykládán v tom smyslu, že brání použití režimu, který pouze stanoví, že provozovatelům elektronické služby podpory řízení nebo navigace

prostřednictvím geolokace může být uloženo, aby v rámci této služby dále aktuálně nešířili některé kategorie zpráv nebo údajů, aniž by provozovatel musel být z tohoto důvodu seznámen s jejich obsahem?“

IV. Řízení před Soudním dvorem

25. Věci C-190/24 a C-188/24 byly spojeny pro účely písemné i ústní části řízení, jakož i pro účely rozsudku. Dne 24. března 2025 se konalo společné jednání, na němž přednesly svá ústní vyjádření společnosti Webgroup a NKL Associates, Coyote System, spolek Les effronté-E-S, francouzská, česká a norská vláda, jakož i Komise.

V. Analýza

26. Předběžné otázky v projednávaných věcech se týkají ustanovení směrnice 2000/31 a především mechanismu zavedeného v jejím článku 3, jakož i ústředního pojmu tohoto mechanismu, a sice pojmu „koordinovaná oblast“ ve smyslu čl. 2 písm. h) této směrnice.

27. Než přistoupím k analýze předběžných otázek, uvedu úvodem několik poznámek k tomuto mechanismu (část A). Tyto úvahy doplním úvahami o přeshraničním rozměru původních řízení, který, jak ukážu, není s ohledem na předmět projednávaných předběžných otázek irelevantní (část B). Poté objasním rozsah těchto otázek a následně vysvětlím strukturu mé analýzy (část C). Nakonec se budu zabývat těmito otázkami (části D a E).

A. Mechanismus zavedený v článku 3 směrnice 2000/31

28. V první řadě podotýkám, že článek 3 směrnice 2000/31 se týká pouze poskytovatelů služeb informační společnosti a předkládající soud vychází z předpokladu, že služby spadající do působnosti dotčených vnitrostátních ustanovení – jejichž platnost je zpochybňována – představují takové služby.

29. V druhé řadě uvádím, že mechanismus zavedený v článku 3 směrnice 2000/31 – jehož ústředním pojmem je pojem „koordinovaná oblast“ – hraje roli pouze v přeshraničních situacích, kdy poskytovatel služby informační společnosti usazený v jednom členském státě může být konfrontován s opatřením přijatým jiným členským státem [14].

30. Článek 3 směrnice 2000/31 totiž v odstavci 1 stanoví, že každý členský stát dbá, aby služby informační společnosti poskytované poskytovatelem usazeným na jeho území dodržovaly platné vnitrostátní předpisy z příslušné koordinované oblasti. Odstavec 2 tohoto článku kromě toho upřesňuje, že členské státy nemohou z důvodů spadajících do koordinované oblasti omezovat volný pohyb služeb informační společnosti z jiného členského státu. Výjimečně podle čl. 3 odst. 4 této směrnice může členský stát pro určitou službu informační společnosti přijmout opatření odchylující se od zásady volného pohybu služeb informační společnosti za několika kumulativních podmínek stanovených v čl. 3 odst. 4 písm. a) (věcné podmínky) a v čl. 3 odst. 4 písm. b) (procesní podmínky) uvedené směrnice.

[14] – V tomto smyslu viz rozsudky ze dne 3. prosince 2020, Star Taxi App (C-62/19, EU:C:2020:980, bod 72), a ze dne 27. dubna 2023, Viagogo (C-70/22, EU:C:2023:350, body 25 až 28).

31. I když formulace „z důvodů spadajících do koordinované oblasti“ uvedená v čl. 3 odst. 2 směrnice 2000/31 může vyvolat výkladové pochybnosti, z judikatury vyplývá, že tato směrnice spočívá na uplatňování zásad dohledu v členském státě původu a vzájemného uznávání. V rámci koordinované oblasti definované v čl. 2 písm. h) uvedené směrnice jsou tedy služby informační společnosti regulovány pouze v členském státě, na jehož území jsou usazeni poskytovatelé těchto služeb [15].

B. Přeshraniční rozměr věcí dotčených v původních řízeních

32. Projednávané věci se týkají zejména výkladu čl. 2 písm. h) směrnice 2000/31, který definuje pojem „koordinovaná oblast“. V tomto ohledu, jak jsem již uvedl [16], mechanismus zavedený v článku 3 této směrnice – jehož ústředním pojmem je „koordinovaná oblast“ – hraje roli pouze v přeshraničních situacích.

33. V projednávané věci je žalobkyně v původním řízení ve věci C-190/24, společnost Coyote System, usazena ve Francii a žádost o rozhodnutí o předběžné otázce předložil francouzský soud. Na první pohled je tedy legitimní klást si otázku, zda jsou odpovědi, které je třeba poskytnout na předběžné otázky týkající se koordinované oblasti, relevantní pro účely příslušného původního řízení.

34. V tomto ohledu je třeba uvést, že společnost Coyote System podala ke Conseil d’État (Státní rada) nikoli žalobu v rámci správního řízení, které se jí přímo týkalo, ale samostatnou žalobu na neplatnost z důvodu překročení pravomoci, podobně jako žalobkyně v původním řízení ve věci C-188/24. Kromě toho bylo na jednání potvrzeno, že v rámci tohoto řízení provádí Conseil d’État (Státní rada) abstraktní přezkum legality napadených ustanovení. Charakteristické rysy společnosti Coyote System proto podle všeho neomezují výtky, které tato společnost může uplatnit v rámci své žaloby ke Conseil d’État (Státní rada), ani příslušnost tohoto soudu. Z toho vyplývá, že předběžné otázky ve věci C-190/24 jsou relevantní pro příslušné původní řízení a je třeba na ně odpovědět.

C. Úvodní poznámky k předběžným otázkám

1. Dotčená vnitrostátní opatření

35. Předběžné otázky položené v projednávaných věcech se týkají vnitrostátních opatření, která Francouzská republika hodlá uložit i poskytovatelům služeb informační společnosti usazeným v jiných členských státech.

36. Pokud jde o věc C-188/24, dotčená opatření se týkají povinnosti uložené vysílatelům on-line komunikačních služeb zavést technická opatření, která mají zabránit nezletilým v přístupu k pornografickému obsahu, který vysílatelé šíří (dále jen „dotčená povinnost“).

[15] – V tomto smyslu viz rozsudky ze dne 9. listopadu 2023, Google Ireland a další (C-376/22, dále jen „rozsudek Google Ireland a další“, EU:C:2023:835, bod 42), a ze dne 30. května 2024, Airbnb Ireland a Amazon Services Europe (C-662/22 a C-667/22, EU:C:2024:432, bod 55).

[16] – Viz body 29 a následující tohoto stanoviska.

37. V tomto ohledu vnitrostátní ustanovení, jejichž legalita je zpochybňována v původním řízení, svěřují příslušnému orgánu pravomoc zaslat vysílateli on-line komunikační služby výzvu k tomu, aby přijal veškerá opatření, která by nezletilým zabránila v přístupu k pornografickému obsahu [17]. Povinnost uvedená v předběžných otázkách však nevyplývá z takové výzvy ke splnění povinnosti, ale z obecných a abstraktních ustanovení, podle nichž je trestné umožnit přístup k pornografickému obsahu nezletilému na základě pouhého prohlášení o věku [18].

38. Předkládající soud totiž upřesňuje, že žalobkyně v původním řízení tvrdí, že napadená ustanovení nestanoví pouze postup, který správnímu orgánu umožňuje nařídit poskytovateli služeb, aby protiprávní jednání ukončil, ale s ohledem na podstatu dotčeného trestného činu upřesněnou doplněním článku 227-24 trestního zákoníku o ustanovení vyplývající z článku 22 zákona ze dne 30. července 2020, je účelem těchto ustanovení i to, že lze poskytovatelům služeb usazeným v jiných členských státech uložit povinnost zavést technická opatření k blokování přístupu nezletilých k obsahu, který poskytovatelé šíří [19].

39. Pokud jde o věc C-190/24, dotčená vnitrostátní opatření se týkají zákazu dalšího šíření, který je uložen provozovatelům elektronické asistenční služby pro řidiče nebo navigační služby, aby dále nešířili zprávy a údaje zasílané uživateli této služby tak, jak by to obvykle dělali při běžném provozu služby.

2. Předběžné otázky a struktura analýzy

40. Předběžné otázky v obou věcech se částečně překrývají a týkají se společných problémů.

41. První otázka ve věci C-188/24 a druhá otázka ve věci C-190/24 se týkají toho, zda dotčená vnitrostátní opatření spadají do koordinované oblasti ve smyslu čl. 2 písm. h) směrnice 2000/31 bez ohledu na okolnost, že se tato opatření netýkají žádné z oblastí upravených harmonizačními ustanoveními kapitol II a III této směrnice.

42. Druhá otázka ve věci C-188/24 a první otázka ve věci C-190/24 mají kromě toho za cíl určit, zda jsou dotčená vnitrostátní opatření vyloučena z koordinované oblasti z důvodu, že jsou logickým následkem obecných a abstraktních ustanovení trestního práva a opatřením nezbytným k zajištění účinnosti silničních kontrol.

[17] – Pravomoc příslušného orgánu vydat takovou výzvu ke splnění povinnosti byla stanovena v článku 23 zákona ze dne 30. července 2020. Je třeba poznamenat, že tento článek byl v roce 2024 nahrazen novými články 10–1 a 10–2 nového loi no 2004-575 du 21 juin 2004 pour la confiance dans l'économie numérique (zákon č. 2004–575 ze dne 21. června 2004 o podpoře důvěry v digitální ekonomiku) (JORF č. 0143 ze dne 22. června 2004) a posledně uvedené ustanovení nyní upravuje uplatnění odchylujících se postupů stanovených v čl. 3 odst. 4 písm. a) a b) nebo v čl. 3 odst. 5 směrnice 2000/31.

[18] – Předběžné otázky se tak netýkají individuálních opatření, která jsou přijímána na základě obecných a abstraktních ustanovení a splňují podmínky stanovené v čl. 3 odst. 4 a 5 směrnice 2000/31, ale těchto obecných a abstraktních ustanovení samotných, která jsou v nezměněné podobě použitelná na poskytovatele služeb informační společnosti.

[19] – V tomto ohledu Komise na jednání tvrdila, že soulad článku 22 zákona ze dne 30. července 2020 se směrnicí 2000/31 není ve věci v původním řízení zpochybněn. Podle Komise je totiž kromě nařízení ze dne 7. října 2021 předkládajícím soudem zkoumán pouze článek 23 tohoto zákona z hlediska jeho souladu s unijním právem. Tato poznámka by mohla naznačovat, že analýza Soudního dvora by se měla zaměřit nikoliv na povinnost, která by byla logickým následkem obecných a abstraktních ustanovení trestního práva, ale na výzvu ke splnění povinnosti, kterou může příslušný orgán uložit vysílateli on-line komunikační služby. Zejména z třetí otázky v této věci však vyplývá, že se předkládající soud odvolává právě na tuto povinnost.

43. Naproti tomu třetí otázky v těchto věcech nastolují odlišné problémy. Třetí otázka ve věci C-188/24 se týká sladění požadavků směrnice 2000/31 s požadavky vyplývajícími z ochrany základních práv v Evropské unii. Pokud jde o třetí otázku ve věci C-190/24, ta se týká výkladu článku 15 této směrnice a směřuje k určení, zda zákaz ukládat obecnou povinnost dohledu, který je stanovený v tomto ustanovení, brání uplatnění dotčeného zákazu dalšího šíření.

44. S ohledem na rozdíly ve věcech C-188/24 a C-190/24 a pro snazší čtení tohoto stanoviska přezkoumám každou věc a otázky, které jsou v ní vzneseny, zvlášť.

D. Věc C-188/24

45. Moje analýza právních problémů vznesených ve věci C-188/24 vyžaduje změnu pořadí otázek položených předkládajícím soudem.

46. Nejprve se budu zabývat problematikou vztahu mezi rozsahem koordinované oblasti a harmonizací provedenou na úrovni unijního práva směrnicí 2000/31, přičemž budu rovněž zkoumat, zda dotčená povinnost představuje požadavek, který *a priori* spadá do koordinované oblasti (druhá otázka). Poté se budu věnovat vztahu mezi touto oblastí a oblastí trestního práva (první otázka). Nakonec posoudím, zda dotčená povinnost, za předpokladu, že tato směrnice brání tomu, aby byla uložena poskytovatelům usazeným v jiných členských státech, může být přesto uplatněna na tyto poskytovatele prostřednictvím základních práv (třetí otázka).

1. Ke druhé otázce

a) K rozsahu předběžné otázky

47. Podstatou druhé otázky je, zda koordinovaná oblast, jak je definována v čl. 2 písm. h) směrnice 2000/31, zahrnuje povinnost vysílatelů on-line komunikačních služeb zavést technická opatření k zabránění nezletilým v přístupu k pornografickému obsahu, který vysílatelé šíří, bez ohledu na okolnost, že se tato povinnost netýká žádné z oblastí upravených harmonizačními ustanoveními kapitol II a III této směrnice.

48. Úvodem podotýkám, že ačkoli tato otázka odkazuje na kapitolu II směrnice 2000/31, záležitosti, kterých se týká, jsou upraveny nejen v této kapitole, ale i v kapitole III. Usazování poskytovatelů (článek 4), obchodní sdělení (články 6 až 8), uzavírání smluv elektronickou cestou (články 9 až 11), režim odpovědnosti zprostředkovatelů (články 12 až 15), kodexy chování (článek 16), mimosoudní urovnávání sporů (článek 17), soudní prostředky (článek 18) a spolupráce mezi členskými státy (článek 19) jsou upraveny v kapitolách II a III této směrnice, které seskupují články 4 až 15 a články 16 až 20.

49. Pokud jde o posouzení této otázky, je třeba zaprvé objasnit, zda koordinovaná oblast zahrnuje oblasti upravené harmonizačními ustanoveními kapitol II a III směrnice 2000/31, a pokud ano, zadruhé ověřit *in concreto*, zda dotčené vnitrostátní opatření spadá do koordinované oblasti.

50. Předkládající soud totiž vychází z předpokladu, že se toto vnitrostátní opatření netýká aspektů harmonizovaných v kapitolách II a III směrnice 2000/31. Je třeba konstatovat, že o tom není pochyb.

51. Kromě toho formulace této otázky naznačuje, že předkládající soud rovněž vychází z předpokladu, že, s výhradou odpovědi na otázku, zda je koordinovaná oblast omezena na oblasti uvedené v kapitolách II a III směrnice 2000/31, spadá dotčené vnitrostátní opatření do koordinované oblasti jakožto požadavek týkající se výkonu činnosti služby informační společnosti. Domnívám se, že tomu tak je. Nicméně pro úplnost a vzhledem k tomu, že několik zúčastněných stran tento předpoklad zpochybňuje, ověřím, zda toto opatření představuje takový požadavek.

b) Rozsah koordinované oblasti a harmonizace provedená směrnicí 2000/31

52. Francouzská vláda ve svém písemném vyjádření tvrdí, že směrnice 2000/31 vytváří vazbu mezi koordinovanou oblastí a oblastí, kterou harmonizuje. Tato vláda tvrdí, že obecná ustanovení obsažená v úvodní části aktu sekundárního práva mají v zásadě objasnit obsah podstatné části tohoto aktu. Tato obecná ustanovení by tak podle jejího názoru měla být vykládána ve spojení se zbývající částí předpisu sekundárního práva. Z toho vyplývá, že pouze vnitrostátní ustanovení přijatá za účelem provedení kapitol II a III této směrnice do vnitrostátního práva musí být „koordinována“ v souladu s článkem 3 směrnice.

53. Nic ve směrnici 2000/31 přitom neumožňuje dospět k závěru, že rozsah koordinované oblasti je omezen na oblasti upravené harmonizačními ustanoveními kapitol II a III této směrnice.

54. V první řadě je totiž cílem směrnice 2000/31 podle jejího čl. 1 odst. 1 přispět naopak k řádnému fungování vnitřního trhu tím, že zajistí volný pohyb služeb informační společnosti mezi členskými státy. Mimoto podle čl. 1 odst. 2 tato směrnice v rozsahu nezbytném pro dosažení tohoto cíle sbližuje některá vnitrostátní ustanovení platná pro služby informační společnosti, která se kromě záležitostí upravených v kapitolách II a III uvedené směrnice týkají i vnitřního trhu.

55. V posledně uvedeném ohledu je třeba uvést, že logika mechanismu týkajícího se vnitřního trhu služeb informační společnosti zavedeného v článku 3 směrnice 2000/31 se liší od logiky ustanovení kapitol II a III této směrnice. Cílem tohoto mechanismu je totiž v podstatě podřídit služby informační společnosti právnímu režimu členského státu, v němž je poskytovatel usazen [20], zatímco cílem těchto ustanovení je harmonizovat některé specifické aspekty elektronického obchodu.

56. Ještě důležitější je, že mechanismus zavedený v článku 3 směrnice 2000/31 má především význam v případě neexistence harmonizačních ustanovení, pokud členský stát hodlá uložit poskytovateli usazenému v jiném členském státě vnitrostátní opatření, která neodpovídají opatřením přijatým tímto jiným členským státem.

57. Jak jsem již totiž objasnil [21], tento mechanismus spočívá na uplatňování zásad dohledu v členském státě původu a vzájemného uznávání, takže v rámci koordinované oblasti definované v čl. 2 písm. h) směrnice 2000/31 jsou služby informační společnosti regulovány pouze v členském státě, na jehož území jsou usazeni poskytovatelé těchto služeb [22].

[20] – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. října 2011, eDate Advertising a další (C-509/09 a C-161/10, EU:C:2011:685, bod 57).

[21] – Viz bod 31 tohoto stanoviska.

[22] – V tomto smyslu viz rozsudek Google Ireland a další (bod 42) a rozsudek ze dne 30. května 2024, Airbnb Ireland a Amazon Services Europe (C-662/22 a C-667/22, EU:C:2024:432, bod 55).

58. Proto je na každém členském státu jakožto členském státu původu služeb informační společnosti, aby reguloval tyto služby a z tohoto titulu chránil cíle obecného zájmu uvedené v čl. 3 odst. 4 písm. a) bodě i) směrnice 2000/31. Členský stát původu může poskytovatelům služeb informační společnosti uložit povinnosti za účelem dosažení těchto cílů. Kromě toho v souladu se zásadou vzájemného uznávání přísluší každému členskému státu, jakožto členskému státu určení služeb informační společnosti, aby neomezoval volný pohyb těchto služeb tím, že bude vyžadovat splnění dodatečných povinností spadajících do koordinované oblasti, které přijal [23].

59. Proto za účelem zajištění užitečného účinku mechanismu zavedeného v článku 3 směrnice 2000/31 a umožnění jeho plného provedení v souladu s jeho cílem [24] nemůže být rozsah koordinované oblasti omezen na oblasti upravené harmonizačními ustanoveními kapitol II a III této směrnice [25].

60. V druhé řadě čl. 2 písm. h) směrnice 2000/31 zdůrazňuje skutečnost, že koordinovaná oblast zahrnuje požadavky stanovené právními systémy členských států, které se vztahují na poskytovatele služeb informační společnosti nebo na služby informační společnosti. Tato formulace je dostatečně široká na to, aby zahrnovala i čistě vnitrostátní ustanovení, která nemají původ v unijním právu. Kromě toho je v protikladu s formulací použitou v článku 7 této směrnice, který v případě nevyžádaných obchodních sdělení odkazuje na požadavky stanovené unijním právem [26].

61. V třetí řadě bod 21 odůvodnění směrnice 2000/31 uvádí, že „[b]udoucí harmonizace Společenství týkající se služeb informační společnosti a budoucí právní předpisy přijaté na vnitrostátní úrovni v souladu s právem Společenství nejsou dotčeny rozsahem působnosti koordinované oblasti“. Toto upřesnění naznačuje, že koordinovaná oblast v této fázi zahrnuje rovněž požadavky stanovené na vnitrostátní úrovni, které nemají původ v harmonizovaném unijním právu.

62. Ve čtvrté řadě čl. 3 odst. 3 směrnice 2000/31 stanoví, že mechanismus zavedený v tomto článku se nepoužije v případech uvedených v příloze této směrnice, které spadají do oblasti působnosti jiných právních aktů unijního práva nebo závazkového práva členských států. Pokud by se přitom koordinovaná oblast omezovala na oblasti upravené v kapitolách II a III této směrnice, nebylo by nutné z působnosti tohoto mechanismu vyloučit případy upravené jinými právními akty unijního práva než uvedenou směrnicí nebo případy spadajícími do závazkového práva. Tyto případy totiž nejsou předmětem harmonizace provedené v kapitolách II a III, a nespadají tedy do koordinované oblasti.

63. Konečně v páté řadě, jak správně poznamenala společnost Coyote System, je tento výklad potvrzen judikaturou Soudního dvora. Za účelem určení, zda vnitrostátní právní úprava spadá do koordinované oblasti ve smyslu směrnice 2000/31, se totiž Soudní dvůr omezuje na ověření, zda

[23] – V tomto smyslu viz rozsudek Google Ireland a další (body 43 a 44) a rozsudek ze dne 30. května 2024, Airbnb Ireland a Amazon Services Europe (C-662/22 a C-667/22, EU:C:2024:432, body 56 a 57).

[24] – Viz bod 22 odůvodnění směrnice 2000/31: „[…] účinně zajistit volný pohyb služeb a právní jistotu pro poskytovatele a příjemce“.

[25] – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. října 2011, eDate Advertising a další (C-509/09 a C-161/10, EU:C:2011:685, bod 57). Viz rovněž Crabit, E., „La directive sur le commerce électronique: le projet ‚Méditerranée‘ “, Revue du droit de l’Union européenne, 2000, č. 4, s. 767.

[26] – Článek 7 odst. 1 směrnice 2000/31 stanoví, že „[v]edle ostatních požadavků práva Společenství zajistí členské státy, které povolují nevyžádaná obchodní sdělení zaslaná elektronickou poštou, aby příjemce mohl tato obchodní sdělení poskytovatele služeb usazeného na jejich území při jejich přijetí jasně a jednoznačně rozeznat.“

spadá do působnosti definice této oblasti uvedené v čl. 2 písm. h) této směrnice. Naproti tomu Soudní dvůr neověřuje, zda dotčená opatření spadají do některé z oblastí upravených v kapitolách II a III uvedené směrnice [27].

64. Je tedy třeba mít za to, že koordinovaná oblast, jak je definována v čl. 2 písm. h) směrnice 2000/31, zahrnuje požadavky, které se týkají výkonu činnosti služby informační společnosti, rovněž tehdy, pokud se tyto požadavky netýkají oblastí upravených harmonizačními ustanoveními kapitol II a III této směrnice.

65. Nyní je nutné provést analýzu *in concreto*, zda dotčené vnitrostátní opatření spadá do koordinované oblasti ve smyslu směrnice 2000/31. Zdůrazňuji, že tato analýza ponechává stranou otázku, zda je toto opatření vyloučeno z koordinované oblasti z důvodu, že spadá do působnosti trestního práva: tato problematika je předmětem první otázky v této věci, kterou se budu zabývat v další části tohoto stanoviska.

66. Za těchto okolností je třeba upřesnit pojem „koordinovaná oblast“ ve smyslu směrnice 2000/31.

c) Požadavky spadající do koordinované oblasti

67. Článek 2 písm. h) směrnice 2000/31 definuje „koordinovanou oblast“ jako „požadavky stanovené právními řády členských států pro poskytovatele služeb informační společnosti nebo pro služby informační společnosti, bez ohledu na to, zda mají obecnou povahu či zda byly pro ně zvláště určené“.

68. Kromě toho čl. 2 písm. h) bod i) této směrnice stanoví, že koordinovaná oblast souvisí s požadavky, které musí poskytovatel služeb plnit a které se týkají přístupu k činnosti služby informační společnosti a výkonu této činnosti. Toto ustanovení upřesňuje, že požadavky na výkon služby se týkají zejména chování poskytovatele a kvality nebo obsahu jeho služby.

69. Z judikatury kromě toho vyplývá, že cílem požadavků spadajících do koordinované oblasti je uvést, jak vykonávat činnost služby informační společnosti, aby mohla být legálně vykonávána [28]. Bez ohledu na povahu odpovědnosti, která může vzniknout z důvodu nedodržení takových povinností (občanskoprávní, správní, trestní atd.), má předmět těchto povinností rozhodující význam. Požadavek ve smyslu směrnice 2000/31 se totiž přesto musí týkat přístupu k činnosti služby informační společnosti nebo výkonu této činnosti.

70. Článek 2 písm. h) bod ii) směrnice 2000/31 stanoví, že koordinovaná oblast nezahrnuje požadavky, jako požadavky na zboží jako takové, na doručování zboží a na služby, které nejsou poskytovány elektronickou cestou. Je pravda, že toto ustanovení používá otevřenou formulaci

[27] – Viz rozsudky ze dne 19. prosince 2019, Airbnb Ireland (C-390/18, EU:C:2019:1112, bod 82), ze dne 1. října 2020, A (Reklama a on-line prodej léčivých přípravků) (C-649/18, EU:C:2020:764, body 87 a 88), jakož i ze dne 30. května 2024, Airbnb Ireland a Amazon Services Europe (C-662/22 a C-667/22, EU:C:2024:432, bod 64).

[28] – Viz rozsudek ze dne 30. května 2024, Airbnb Ireland a Amazon Services Europe (C-662/22 a C-667/22, EU:C:2024:432, bod 62). Viz rovněž mé stanovisko ve věcech Airbnb Ireland a další (C-662/22 až C-667/22, EU:C:2024:18, body 155 a 158).

(„jako“). Úmysl unijního normotvůrce, pokud jde o tato omezení rozsahu koordinované oblasti, však jasně vyplývá z bodu 21 odůvodnění této směrnice. Jak totiž upřesňuje tento bod odůvodnění [29], koordinovaná oblast pokrývá pouze požadavky týkající se on-line činností.

71. Právě ve světle těchto úvah je třeba ověřit, zda taková povinnost, jako je povinnost stanovená dotčeným vnitrostátním opatřením, představuje požadavek týkající se výkonu činnosti služby informační společnosti.

d) Povinnost zavést dotčená technická opatření

72. Za účelem ověření, zda povinnost vysílatelů on-line komunikačních služeb zavést technická opatření spadá do koordinované oblasti, je třeba určit, zda se tato povinnost týká přístupu k činnosti služby informační společnosti nebo výkonu této činnosti.

73. Soudní dvůr již měl příležitost zabývat se otázkou, zda vnitrostátní právní úprava, která lékárnám, jenž prodávají léčivé přípravky on-line, ukládá povinnost zařadit do procesu objednávky on-line zdravotní dotazník, spadá do koordinované oblasti ve smyslu směrnice 2000/31. Uvedená vnitrostátní právní úprava vázala potvrzení první objednávky léčivých přípravků, kterou provede pacient na internetových stránkách lékárny, na vyplnění zdravotního dotazníku on-line [30].

74. Soudní dvůr v rozsudku odkázal na čl. 2 písm. h) bod i) směrnice 2000/31, který stanoví, že „koordinovaná oblast“ zahrnuje požadavky týkající se výkonu činnosti služby informační společnosti, např. požadavky na obsah služby včetně požadavků na smlouvy, a na tuto otázku odpověděl kladně [31].

75. Soudní dvůr měl totiž za to, že opatření dotčené v dané věci v původním řízení upravovalo podmínky, za kterých lze uzavřít smlouvu o on-line prodeji léčivých přípravků nepodléhajících omezení výdeje na lékařský předpis, jakož i způsob, jak má být prováděn prodej a poradenství poskytované lékárníkem on-line [32]. Z toho vyvozuji, že vnitrostátní opatření, které ukládá poskytovateli služby informační společnosti povinnost stanovit zvláštní podmínky přístupu k jeho službě nebo jejímu využívání, představuje požadavek, který se týká obsahu této služby. Takové opatření totiž určuje způsob, jakým má být činnost poskytovatele vykonávána v on-line prostředí vůči uživatelům jeho služby.

76. S ohledem na tato vysvětlení v judikatuře je třeba mít za to, že dotčené vnitrostátní opatření upravuje obsah služby přístupné uživatelům, jelikož ukládá poskytovateli povinnost zavést technická opatření, kterým je vystaven každý uživatel. Toto opatření tedy určuje způsob, jakým má poskytovatel vykonávat svou činnost.

[29] – Bod 21 odůvodnění směrnice 2000/31 uvádí, že „[b]udoucí harmonizace Společenství týkající se služeb informační společnosti a budoucí právní předpisy přijaté na vnitrostátní úrovni v souladu s právem Společenství nejsou dotčeny rozsahem působnosti koordinované oblasti. Koordinovaná oblast zahrnuje pouze požadavky na on-line činnosti, jako jsou informace on-line, reklama on-line, prodej on-line a uzavírání smluv on-line, a netýká se právních požadavků členských států na zboží, jako jsou bezpečnostní normy, povinnosti týkající se označování nebo odpovědnosti za zboží, ani požadavků členských států na dodávky či přepravu zboží včetně distribuce léčivých přípravků. Koordinovaná oblast nezahrnuje výkon předkupního práva týkajícího se určitého zboží, např. uměleckých děl, orgány veřejné moci“.

[30] – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. října 2020, A (Reklama a on-line prodej léčivých přípravků) (C-649/18, EU:C:2020:764, bod 86).

[31] – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. října 2020, A (Reklama a on-line prodej léčivých přípravků) (C-649/18, EU:C:2020:764, bod 87).

[32] – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. října 2020, A (Reklama a on-line prodej léčivých přípravků) (C-649/18, EU:C:2020:764, bod 88).

77. Kromě toho může příslušný správní orgán zaslat výzvu ke splnění povinnosti poskytovateli, který nezavedl vhodná technická opatření, a nesplnění tohoto příkazu může vést k odstranění přístupu na dotčené stránky, jakož i k jejich odstranění z výsledků vyhledávání. Poskytovatel tedy musí splnit povinnost zavést opatření pro blokování přístupu nezletilých, aby mohl legálně vykonávat činnost on-line komunikačních služeb.

78. S ohledem na výše uvedené úvahy a úvahy uvedené v bodě 64 tohoto stanoviska je třeba na druhou otázku odpovědět tak, že koordinovaná oblast, jak je definována v čl. 2 písm. h) směrnice 2000/31, zahrnuje povinnost vysílatelů on-line komunikačních služeb zavést technická opatření určená k zabránění možnosti přístupu nezletilých k pornografickému obsahu bez ohledu na okolnost, že se tato povinnost netýká žádné z oblastí upravených harmonizačními ustanoveními kapitol II a III této směrnice.

2. K první otázce

a) K rozsahu první otázky

79. Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda je povinnost zavést technická opatření určená k zabránění nezletilým v možnosti přístupu k pornografickému obsahu vyloučena z koordinované oblasti ve smyslu čl. 2 písm. h) směrnice 2000/31 z důvodu, že tato povinnost je logickým následkem obecných a abstraktních ustanovení trestního práva, která označují určitá jednání za trestný čin, který může být stíhán, a použijí se bez rozdílu na všechny fyzické i právnické osoby.

80. Pro účely určení, zda je dotčená povinnost vyloučena z koordinované oblasti, je třeba přezkoumat několik rozhodujících skutečností, a sice zaprvé obecný a abstraktní charakter vnitrostátních ustanovení, která se použijí bez rozdílu na všechny fyzické i právnické osoby, zadruhé ustanovení směrnice 2000/31, která vymezují rámec této oblasti, a zatřetí právní základ této směrnice. Úvahy týkající se těchto skutečností doplním vyjádřením k čl. 3 odst. 4 uvedené směrnice.

b) Obecná a abstraktní povaha vnitrostátních ustanovení

81. Předkládající soud upozorňuje Soudní dvůr na skutečnost, že dotčená povinnost vyplývá z obecných a abstraktních ustanovení, která se mohou vztahovat jak na jednání poskytovatele služeb informační společnosti, tak na jednání jakékoli jiné fyzické nebo právnické osoby.

82. Článek 2 písm. h) směrnice 2000/31 v tomto ohledu definuje „koordinovanou oblast“ jako požadavky pro poskytovatele služeb informační společnosti nebo pro tyto služby bez ohledu na to, zda mají obecnou povahu či zda byly pro ně zvláště určené. Pokud jde tedy o kvalifikaci této oblasti jako požadavku, není důležité, že osobní působnost vnitrostátního ustanovení se neomezuje na poskytovatele služeb informační společnosti. Zdůrazňuji však, že požadavek stanovený ve vnitrostátní právní úpravě spadá do koordinované oblasti pouze v rozsahu, v němž se vztahuje na poskytovatele služeb informační společnosti.

83. Pro úplnost uvádím, že to, že šíření pornografických obrázků, které může vidět nezletilý, bylo zakázáno před nástupem on-line služeb, neznamená, že dotčená povinnost je vyloučena z koordinované oblasti. S výhradou určitých výjimek stanovených ve směrnici 2000/31 totiž každé vnitrostátní opatření, které se týká přístupu k činnosti služby informační společnosti nebo

jejího výkonu, spadá do koordinované oblasti. Soudní dvůr v tomto ohledu již objasnil, že unijní normotvůrce nestanovil výjimku, která by členským státům umožňovala zachovat opatření přijatá před touto směrnicí, která by mohla omezit volný pohyb služeb informační společnosti, aniž by byly dodrženy podmínky stanovené za tímto účelem uvedenou směrnicí [33]. Taková opatření tedy spadají do koordinované oblasti.

84. Okolnost, že dotčená povinnost vyplývá z ustanovení, která se vztahují „na každou fyzickou nebo právnickou osobu“, ji tedy nemůže vyloučit z koordinované oblasti. Nyní přejdu k posouzení prvků, které tvoří rámec koordinované oblasti.

c) Rámec koordinované oblasti

85. Rámec koordinované oblasti je vymezen několika prvky směrnice 2000/31.

86. Podotýkám, že rozsah koordinované oblasti podléhá působnosti samotné směrnice 2000/31 (čl. 1 odst. 5) a je vymezen jednak pozitivně definicí pojmu „koordinovaná oblast“ [čl. 2 písm. h) bod i)] a jednak negativně výjimkami výslovně stanovenými v této směrnici [čl. 2 písm. h) bod ii)]. Konečně působnost mechanismu zavedeného v článku 3 uvedené směrnice je vymezena v odstavci 3 tohoto článku a příloze, na kterou odkazuje.

87. Těmito různými prvky se budu zabývat, abych určil, zda jsou ustanovení trestního práva vyloučena z koordinované oblasti.

88. V první řadě směrnice 2000/31 v čl. 1 odst. 5 upřesňuje, že se nevztahuje na daňovou oblast ani na určité specifické otázky a činnosti. Unijní normotvůrce tedy neměl v úmyslu podřídit tuto oblast a tyto otázky směrnici ani mechanismu stanovenému v článku 3 této směrnice [34]. Toto ustanovení však mezi oblastmi a otázkami vyloučenými z působnosti uvedené směrnice nezmiňuje trestní právo.

89. V druhé řadě čl. 2 písm. h) bod ii) směrnice 2000/31 stanoví, že koordinovaná oblast nezahrnuje požadavky, jako požadavky na zboží jako takové, na doručování zboží a na služby, které nejsou poskytovány elektronickou cestou. I když toto ustanovení používá otevřenou formulaci („jako“), z bodu 21 odůvodnění této směrnice vyplývá, že unijní normotvůrce měl v úmyslu vyloučit z koordinované oblasti požadavky, které se netýkají činností on-line [35]. Požadavky, které se týkají on-line složky činnosti poskytovatele služeb informační společnosti, tedy nejsou na základě čl. 2 písm. h) bodu ii) uvedené směrnice vyloučeny z koordinované oblasti pouze z toho důvodu, že mají původ v oblasti trestního práva.

[33] – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. prosince 2019, Airbnb Ireland (C-390/18, EU:C:2019:1112, bod 87).

[34] – Teoreticky by bylo možné tvrdit, že rozsah koordinované oblasti je širší než oblast působnosti směrnice 2000/31, jak je omezen v jejím čl. 1 odst. 5. Soudní dvůr však takový výklad odmítl v rozsudku ze dne 2. prosince 2010, Ker-Optika (C-108/09, EU:C:2010:725, body 27 a 28), a rovněž jej implicitně odmítl v rozsudku ze dne 27. dubna 2022, Airbnb Ireland (C-674/20, EU:C:2022:303, body 35 a 49). I když se totiž uvedená směrnice v určité oblasti nepoužije, mechanismus zavedený v článku 3 nemůže ovlivnit použitelnost pravidel spadajících do této oblasti v přeshraničních situacích.

[35] – Viz bod 70 tohoto stanoviska.

90. Konečně a ve třetí řadě trestní právo není uvedeno ve výčtu případů, na které se mechanismus zavedený v článku 3 směrnice 2000/31 v souladu s odstavcem 3 tohoto článku nepoužije [36]. Kromě toho je třeba zdůraznit, že tento odstavec musí být v rozsahu, v němž stanoví výjimku z obecného pravidla stanoveného v tomto článku, vykládán restriktivně [37].

91. Proto nic v ustanoveních směrnice 2000/31, která vymezují rámec koordinované oblasti, neumožňuje dospět k závěru, že opatření spadající do trestního práva členského státu jsou z této oblasti vyloučena.

d) Právní základ směrnice 2000/31 a trestní právo

92. Francouzská vláda ve svém písemném vyjádření tvrdí, že směrnice 2000/31 byla přijata zejména na základě článku 95 ES (jehož znění bylo převzato do článku 114 SFEU [38]), který se netýká trestního práva členských států, a v době, kdy unijní normotvůrce ještě neměl pravomoc přijmout směrnici, která má trestněprávní předmět nebo se dotýká trestního práva členských států. Použití článku 3 této směrnice na trestněprávní předpisy by podle této vlády znamenalo určit jako rozhodné právo a jako orgány příslušné ke stíhání trestných činů právo a orgány pouze jednoho členského státu, což by představovalo harmonizaci trestního práva, kterou bod 8 odůvodnění uvedené směrnice zakazuje.

93. Francouzská vláda kromě toho tvrdí, že příliš široká definice koordinované oblasti ve smyslu směrnice 2000/31 zahrnující trestní právo by byla v rozporu se zásadou teritoriality trestního zákona. Taková definice by podle jejího názoru vedla zaprvé k harmonizaci pravomocí v oblasti trestního práva a trestního řízení, která by s ohledem na současný stav unijního práva postrádala opodstatnění, a zadruhé k nebezpečnému rozporu mezi režimem použitelným v boji proti přečinům a zločinům v závislosti na tom, zda jsou spáchány on-line, či nikoli.

94. V tomto ohledu je pravda, že bod 8 odůvodnění směrnice 2000/31 upřesňuje, že „[c]ílem této směrnice je vytvořit právní rámec pro zajištění volného pohybu služeb informační společnosti mezi členskými státy a nikoli harmonizovat trestní právo jako takové“.

95. Toto upřesnění však nelze chápat tak, že by v zájmu zamezení harmonizace oblasti trestního práva jako takové měly být z koordinované oblasti vyloučeny požadavky na služby informační společnosti nebo jejich poskytovatele, které mají původ v trestním právu.

96. Směrnice 2000/31 totiž podle svého čl. 1 odst. 2 sbližuje některá vnitrostátní ustanovení použitelná na služby informační společnosti týkající se zejména vnitřního trhu. Toto upřesnění se týká článku 3 této směrnice. Tento článek v podstatě harmonizuje způsob, jakým členské státy posuzují použitelnost vnitrostátních ustanovení, která mohou omezit volný pohyb služeb informační společnosti.

97. Směrnice 2000/31 tím nezpochybňuje pravomoc členských států v oblasti trestního práva a trestního řízení. Neukládá ani přijetí zvláštních vnitrostátních pravidel v této oblasti. Je však třeba rozlišovat mezi otázkou, zda existuje pravomoc na vnitrostátní úrovni, a otázkou, zda je výkon této pravomoci v souladu s unijním právem.

[36] – Viz bod 62 tohoto stanoviska.

[37] – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. března 2024, LEA (C-10/22, EU:C:2024:254, bod 67).

[38] – Rozsudek ze dne 27. dubna 2022, Airbnb Ireland (C-674/20, EU:C:2022:303, bod 27).

98. V tomto ohledu byla směrnice 2000/31 přijata na základě čl. 47 odst. 2 ES a článků 55 ES a 95 ES, jejichž znění bylo v podstatě převzato do čl. 53 odst. 1 SFEU, článku 62 SFEU a článku 114 SFEU. Cílem této směrnice je podle čl. 1 odst. 1 přispět k řádnému fungování vnitřního trhu tím, že zajistí volný pohyb služeb informační společnosti mezi členskými státy [39]. Za tímto účelem uvedená směrnice v článku 3 stanoví dodržování požadavků spadajících do koordinované oblasti platných v členském státě poskytovatele [40]. Pokud měl unijní normotvůrce za to, že dosažení tohoto cíle vyžaduje zahrnutí vnitrostátních ustanovení z oblasti trestního práva do koordinované oblasti, mohl se za tímto účelem opřít o článek 114 SFEU.

99. Podle čl. 114 odst. 1 SFEU totiž přijímají Parlament a Rada opatření ke sbližování ustanovení právních a správních předpisů členských států, jejichž účelem je vytvoření a fungování vnitřního trhu. Unijní normotvůrce může použít toto ustanovení zejména v případě, že existují rozdíly mezi vnitrostátními právními předpisy, pokud jsou takové rozdíly s to být na překážku základním svobodám nebo narušit hospodářskou soutěž, a mají tak přímý dopad na fungování vnitřního trhu [41]. Jsou-li podmínky pro použití článku 114 SFEU jako právního základu splněny, unijnímu normotvůrci nelze z důvodu, že ochrana obecných zájmů uvedených v odstavci 3 tohoto článku, mezi něž patří i bezpečnost, je rozhodující při volbách řešení, které je třeba učinit, bránit v tom, aby se o tento právní základ opíral [42].

100. Kromě toho, pokud by se mělo za to, že každé vnitrostátní opatření spadající do oblasti trestního práva je vyloučeno z koordinované oblasti, mohl by členský stát snadno obejít mechanismus zavedený v článku 3 směrnice 2000/31: stačilo by, aby upravil výkon činnosti služby informační společnosti přijetím ustanovení, která mají trestněprávní nádech. Takový přístup při výkladu pojmu „koordinovaná oblast“ by mohl ohrozit cíl tohoto mechanismu a jeho užitečný účinek.

101. Kromě toho mám pochopení pro argument francouzské vlády, že zavedením mechanismu stanoveného v článku 3 směrnice 2000/31 za účelem dosažení cíle volného pohybu služeb informační společnosti může být dotčena územní působnost vnitrostátních pravidel vyplývajících z trestního práva. Jak jsem však právě uvedl, takový právní účinek skutečně spadal do pravomocí unijního normotvůrce. Mechanismy vnitřního trhu, zejména ty, které jsou založeny na zásadě země původu, mohou již z podstaty věci ovlivnit územní působnost vnitrostátních pravidel.

102. V posledně uvedeném ohledu, jak uznává sama francouzská vláda, nelze trestní právo z koordinované oblasti absolutně vyloučit. Tato vláda má totiž za to, že řešení přijaté v čl. 1 odst. 5 směrnice 2006/123/ES [43] by mohlo být *per analogiam* přeneseno na směrnici 2000/31. Trestněprávní ustanovení by tedy spadalo do koordinované oblasti definované v čl. 2 písm. h) této druhé směrnice, pokud konkrétně upravuje přístup k takové činnosti nebo její výkon a má za následek obcházení pravidel stanovených v uvedené směrnici [44].

[39] – Viz rozsudek ze dne 30. května 2024, Airbnb Ireland a Amazon Services Europe (C-662/22 a C-667/22, EU:C:2024:432, bod 46).

[40] – Viz bod 55 tohoto stanoviska.

[41] – Viz rozsudek ze dne 10. února 2009, Irsko v. Parlament a Rada (C-301/06, EU:C:2009:68, bod 63).

[42] – Viz rozsudek ze dne 3. prosince 2019, Česká republika v. Parlament a Rada (C-482/17, EU:C:2019:1035, bod 36).

[43] – Směrnice Evropského Parlamentu a Rady ze dne 12. prosince 2006 o službách na vnitřním trhu (Úř. věst. 2006, L 376, s. 36).

[44] – Francouzská vláda vyvozuje tento argument z čl. 1 odst. 5 směrnice 2006/123, který zní následovně: „Touto směrnicí nejsou dotčeny trestněprávní předpisy členských států. Členské státy však nesmějí omezovat volný pohyb služeb uplatňováním trestněprávních předpisů, které výslovně upravují přístup k činnosti poskytování služeb nebo její výkon nebo se přístupu k této činnosti nebo jejího výkonu konkrétně dotýkají, a obcházet tak pravidla stanovená v této směrnici“.

103. V tomto ohledu je třeba připomenout, že směrnice 2006/123 byla přijata na základě čl. 47 odst. 2 ES a článku 55 ES, které odpovídají čl. 53 odst. 1 SFEU a článku 62 SFEU. Tato ustanovení jsou rovněž citována mezi ustanoveními, která tvoří právní základ směrnice 2000/31.

104. I když tedy směrnice 2006/123 – která sama stanoví, že jí nejsou dotčeny trestněprávní předpisy [45] ani se jich nedotýká [46]– může ovlivnit územní použití ustanovení trestního práva, nemůže tomu být jinak v případě směrnice 2000/31, která upravuje vnitrostátní pravidla tohoto práva liberalizovaněji. Tato druhá směrnice totiž neobsahuje žádné ustanovení podobné čl. 1 odst. 5 směrnice 2006/123. Pokud jde o odkazy na trestní právo, jediným společným bodem obou směrnic je skutečnost, že jejich body odůvodnění uvádějí, že tyto směrnice neharmonizují tuto oblast práva [47].

105. Výsledek, kterého mají tyto dvě směrnice dosáhnout, je v každém případě stejný. Členský stát totiž nemůže omezit volný pohyb služeb na vnitřním trhu tak, jak je zaveden podle podmínek stanovených v jedné nebo druhé směrnici, tím, že se odvolává na trestněprávní ustanovení svého vnitrostátního práva.

106. Závěrem lze uvést, že skutečnost, že směrnice 2000/31 byla přijata na základě článků Smlouvy o ES, které odpovídají čl. 53 odst. 1 SFEU, článku 62 SFEU a článku 114 SFEU, neznamená, že ustanovení spadající do oblasti trestního práva jsou vyloučena z koordinované oblasti ve smyslu čl. 2 písm. h) této směrnice.

e) Uplatňování trestního práva jako výjimka z volného pohybu služeb informační společnosti

107. Podle logiky mechanismu zavedeného v článku 3 směrnice 2000/31 nemůže jiný členský stát než ten, ve kterém je usazen poskytovatel služby informační společnosti, v zásadě uplatňovat na tohoto poskytovatele požadavky, které spadají do koordinované oblasti. Podle čl. 3 odst. 4 této směrnice může takový členský stát nicméně pro určitou službu informační společnosti přijmout opatření odchylující se od zásady volného pohybu služeb informační společnosti zakotvené v čl. 3 odst. 2 uvedené směrnice, pokud splňují několik kumulativních podmínek [48].

108. V souladu s čl. 3 odst. 4 písm. a) směrnice 2000/31 musí být dotyčné omezující opatření nezbytné k zajištění mimo jiné veřejného pořádku, zejména předcházení, vyšetřování, odhalování a stíhání v trestní oblasti, zejména ochrany mladistvých a boji proti podněcování k nenávisti z důvodu rasy, pohlaví, víry nebo národnosti a proti útokům na lidskou důstojnost. Opatření nezbytná k zajištění takových cílů obecného zájmu mohou spadat do oblasti trestního práva. Bylo by tedy možné argumentovat, že pokud by trestněprávní ustanovení byla vyloučena z koordinované oblasti, nebylo by nezbytné umožnit členskému státu odchýlit se pro účely těchto cílů obecného zájmu od čl. 3 odst. 2 směrnice 2000/31.

109. Ve stejném duchu směrnice 2000/31 v čl. 3 odst. 4 písm. b) stanoví, že se členský stát může odchýlit od svého čl. 3 odst. 2 nejen za podmínky, že požádá členský stát, na jehož území je poskytovatel dotčené služby usazen, aby přijal opatření, ale rovněž oznámí Komisi a tomuto

[45] – Viz čl. 1 odst. 5 směrnice 2006/123.

[46] – Viz bod 12 odůvodnění směrnice 2006/123.

[47] – Viz bod 8 odůvodnění směrnice 2000/31 a bod 12 odůvodnění směrnice 2006/123, který objasňuje, že touto směrnicí „není harmonizováno ani dotčeno trestní právo. Členské státy by však neměly mít možnost omezovat volný pohyb služeb uplatňováním trestněprávních předpisů, které se konkrétně dotýkají přístupu k činnosti poskytování služeb nebo jejího výkonu, a obcházet tak pravidla stanovená v této směrnici“.

[48] – Viz bod 30 tohoto stanoviska.

členskému státu svůj záměr přijmout dotyčná omezující opatření. Podle tohoto prvního ustanovení však členský stát, který by chtěl přijmout taková odchylující se opatření, těmto povinnostem podléhá, „aniž je dotčeno soudní řízení včetně předběžného řízení a kroků uskutečněných v rámci trestního vyšetřování“. I když tato vložená věta může vyvolat výkladové pochybnosti, je zřejmé, že odráží vůli unijního normotvůrce stanovit rámec pro uplatňování ustanovení trestního práva v kontextu mechanismu zavedeného v článku 3 směrnice 2000/31.

110. Stále v tomto kontextu je vložená věta obsažená v čl. 3 odst. 4. písm. b) směrnice 2000/31 objasněna bodem 26 odůvodnění této směrnice, který uvádí, že členské státy mohou v souladu s podmínkami vymezenými v této směrnici uplatňovat své vnitrostátní předpisy trestního práva a trestního řízení, aby mohla být přijata veškerá opatření pro vyšetřování a další nezbytná opatření pro odhalování a stíhání trestných činů, „aniž by tato opatření bylo nezbytné oznamovat Komisi“. Z toho vyplývá, že použití takových vnitrostátních předpisů, i když narušuje volný pohyb služby informační společnosti, nemusí být oznámeno na základě čl. 3 odst. 4 písm. b) uvedené směrnice. Stejně jako všechna ostatní opatření spadající do koordinované oblasti však musí tato vnitrostátní pravidla splňovat hmotněprávní podmínky stanovené v čl. 3 odst. 4 písm. a) téže směrnice. Z toho vyplývá, že vnitrostátní předpisy trestního práva a trestního řízení, nejsou jako takové vyloučeny z koordinované oblasti.

f) Závěry

111. Ze všech důvodů, které jsem právě uvedl, je třeba mít za to, že dotčenou povinnost nelze vyloučit z koordinované oblasti pouze z toho důvodu, že je logickým následkem ustanovení trestního práva.

112. Navrhuji tedy odpovědět na první otázku tak, že povinnost zavést technická opatření určená k zabránění nezletilým v možnosti přístupu k pornografickému obsahu nemůže být vyloučena z koordinované oblasti ve smyslu čl. 2 písm. h) směrnice 2000/31 pouze z toho důvodu, že tato povinnost je logickým následkem obecných a abstraktních ustanovení trestního práva, která označují určitá jednání za trestný čin, který může být stíhán, a která se použijí bez rozdílu na všechny fyzické i právnické osoby.

3. Ke třetí otázce

a) K rozsahu třetí otázky

113. Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu je, zda s ohledem na skutečnost, že přijetí individuálních opatření týkajících se určité služby neumožňuje zajistit účinnou ochranu základních práv zaručených články 1 a 24 Listiny a článkem 8 EÚLP, je možné se odchýlit od mechanismu zavedeného v článku 3 směrnice 2000/31 za účelem uložení povinnosti vyplývající z obecných a abstraktních ustanovení určité kategorii poskytovatelů služeb.

114. Předkládající soud totiž vychází z předpokladu, že s ohledem na podmínky stanovené v čl. 3 odst. 4 směrnice 2000/31 nemůže přijetí individuálních opatření takovou ochranu zajistit. Z toho vyplývá, že podle předkládajícího soudu možnost přijmout opatření splňující tyto podmínky vůči vysílateli veřejných komunikačních služeb on-line nesplňuje požadavky stanovené ochranou základních práv.

115. Za těchto okolností se předkládající soud táže, zda za předpokladu, že směrnice 2000/31 brání povinnosti vyplývající z takových obecných a abstraktních ustanovení, jako jsou ustanovení dotčená ve věci v původním řízení, může členský stát určení služeb přesto uložit tuto povinnost poskytovatelům usazeným v jiných členských státech prostřednictvím základních práv.

116. Tato otázka vyvstává pouze tehdy, jsou-li splněny tři podmínky: zaprvé dotčená povinnost spadá do koordinované oblasti ve smyslu čl. 2 písm. h) směrnice 2000/31, zadruhé uplatnění této povinnosti omezuje ve smyslu čl. 3 odst. 2 této směrnice volný pohyb služeb informační společnosti a zatřetí uvedená povinnost nesplňuje podmínky stanovené v čl. 3 odst. 4 uvedené směrnice.

117. V tomto ohledu a jak vyplývá z mé analýzy prvních dvou otázek, dotčená povinnost představuje požadavek, který spadá do koordinované oblasti ve smyslu čl. 2 písm. h) směrnice 2000/31 [49].

118. Předkládající soud si je dále dobře vědom toho, že dotčená povinnost nesplňuje podmínky stanovené v čl. 3 odst. 4 směrnice 2000/31. Tato povinnost totiž vyplývá z obecných a abstraktních ustanovení, která se, jak uvádí tento soud, použijí bez rozdílu na všechny fyzické i právnické osoby. V tomto ohledu již Soudní dvůr objasnil, že vnitrostátní opatření s obecnou a abstraktní působností nemohou být kvalifikována jako „opatření přijatá pro určitou službu informační společnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 4 této směrnice [50], kterými členský stát určení služeb může omezit volný pohyb takové služby.

119. Před posouzením třetí otázky je tedy třeba nejprve určit, zda dotčená povinnost omezuje volný pohyb služeb informační společnosti.

b) K omezení volného pohybu služeb

120. Jsem toho názoru, že unijní normotvůrce objasnil, že uplatnění takové povinnosti na poskytovatele, jako je povinnost dotčená v projednávané věci, omezuje volný pohyb služeb informační společnosti, a s výhradou výjimek stanovených v čl. 3 odst. 4 směrnice 2000/31 nemůže být tato povinnost uložena jiným členským státem, než je členský stát, ve kterém je tento poskytovatel usazen.

121. Podle čl. 6a odst. 1 směrnice 2010/13 totiž členské státy přijmou vhodná opatření, která zajistí, aby *audiovizuální mediální služby* poskytované poskytovateli mediálních služeb spadajícími do jejich pravomoci, které by mohly narušit tělesný, duševní nebo mravní vývoj nezletilých osob, byly dostupné pouze tak, aby je nezletilé osoby neměly běžně možnost vidět nebo slyšet, přičemž tato opatření mohou zahrnovat použití nástroje pro ověřování věku.

122. Z článku 28a odst. 1 směrnice 2010/13 ve spojení s čl. 3 odst. 1 směrnice 2000/31 dále vyplývá, že poskytovatel *platformy pro sdílení videonahrávek* spadá do pravomoci členského státu, na jehož území je usazen. Kromě toho čl. 28b odst. 1 směrnice 2010/13 stanoví, že tento členský stát zajistí, aby poskytovatel přijal vhodná opatření s cílem ochránit nezletilé před videonahrávkami vytvořenými uživateli, které mohou narušit jejich tělesný, duševní či mravní

[49] – Viz bod 112 tohoto stanoviska.

[50] – Viz rozsudek ze dne 30. května 2024, Airbnb Ireland a Amazon Services Europe (C-662/22 a C-667/22, EU:C:2024:432, bod 71).

vývoj. Podle čl. 28b odst. 3 této směrnice tato opatření musí zahrnovat, je-li to vhodné, zejména zřízení a provozování systémů ověřování věku pro uživatele platforem pro sdílení videonahrávek ve vztahu k takovým videím.

123. Kromě toho článek 15 nařízení (EU) 2024/1083[51] zavedl mechanismus umožňující kterémukoli příslušnému vnitrostátnímu regulačnímu orgánu nebo subjektu, aby požádal svůj protějšek z členského státu, ve kterém je poskytovatel usazen, o přijetí nezbytných a přiměřených opatření k zajištění vymáhání povinností poskytovatelů platforem pro sdílení videonahrávek podle čl. 28b odst. 1 až 3 směrnice 2010/13/EU. Z článku 15 odst. 1 tohoto nařízení („[a]niž je dotčen článek 3 směrnice 2000/31“) ve spojení s bodem 45 odůvodnění tohoto nařízení vyplývá, že v případě, že použití tohoto mechanismu nepovede ke smírnému řešení, může být volné poskytování služeb informační společnosti z jiného členského státu omezeno pouze v případě, že jsou splněny podmínky stanovené v článku 3 směrnice 2000/31 a postup stanovený v uvedeném článku byl dodržen.

124. Bez ohledu na to, zda je nařízení 2024/1083 použitelné *ratione temporis*[52] a zda on-line komunikační služby, kterých se týká žádost o rozhodnutí o předběžné otázce ve věci C-190/24, zahrnují rovněž služby, které nejsou platformami pro sdílení videonahrávek ve smyslu tohoto nařízení, článek 15 tohoto nařízení potvrzuje, že unijní normotvůrce měl v úmyslu připomenout zásadu vyplývající z článku 3 směrnice 2000/31, podle níž taková opatření nezbytná k zajištění ochrany nezletilých, jako jsou opatření uvedená v čl. 28b odst. 1 až 3 směrnice 2010/13, jsou přijímána a uplatňována členským státem, ve kterém je poskytovatel služeb informační společnosti usazen, takže opatření v této oblasti přijatá jiným členským státem ovlivňují pravomoc tohoto prvního členského státu a omezují volný pohyb služeb informační společnosti.

125. Je tedy třeba mít za to, že taková povinnost zavést technická opatření určená k zabránění možnosti přístupu nezletilých k pornografickému obsahu, jako je povinnost dotčená v projednávané věci, v zásadě omezuje volný pohyb služeb informační společnosti.

126. Rád bych upřesnil, že tato úvaha platí nejen pro takovou povinnost, která vyplývá z obecných a abstraktních trestněprávních ustanovení, ale rovněž pro výzvu ke splnění povinnosti, kterou může příslušný orgán zaslat vysílateli on-line komunikační služby.

127. Aby totiž provozovatelé on-line platforem splnili povinnost stanovenou v čl. 28b odst. 2 směrnice 2010/13, musí nejen omezit přístup k pornografickému obsahu, ale také zavést řešení účinně chránící nezletilé před pornografickým obsahem, což má za následek změnu způsobu, jakým vykonávají činnost služby informační společnosti.

128. Stejně tak, i když článek 23 zákona ze dne 30. července 2020 může naznačovat, že výzvu ke splnění povinnosti lze zaslat poskytovateli z důvodu (pouze) pornografického obsahu, článek 3 nařízení ze dne 7. října 2021 naznačuje, že se toto opatření týká technického postupu zavedeného s cílem zajistit, aby uživatelé, kteří chtějí získat přístup ke službě, byli zletilí.

[51] – Nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 11. dubna 2024, kterým se stanoví společný rámec pro mediální služby na vnitřním trhu a mění směrnice 2010/13/EU (Evropský akt o svobodě médií) (Úř. věst. L, 2024/1083).

[52] – Z článku 29 nařízení 2024/108 vyplývá, že článek 15 se použije ode dne 8. května 2025.

129. Ze všech důvodů, které jsem právě uvedl, je třeba mít za to, že povinnost zavést technická opatření určená k zabránění možnosti přístupu nezletilých k pornografickému obsahu v zásadě omezuje volný pohyb služeb informační společnosti. Aby členský stát uložil takovou povinnost poskytovateli usazenému v jiném členském státě, musí splnit podmínky stanovené v čl. 3 odst. 4 směrnice 2000/31.

130. Nyní přistoupím k analýze problematiky, která je jádrem třetí otázky, a sice sladění požadavků stanovených ve směrnici 2000/31 a požadavků týkajících se ochrany základních práv.

c) Uplatnění základních práv pro odchýlení se od čl. 3 odst. 1 a 2 směrnice 2000/31

131. Jak poznamenala Komise, třetí otázka naznačuje, že směrnice 2000/31 z důvodu svých vnitřních omezení nesplňuje požadavky týkající se ochrany základních práv zaručených v článcích 1 a 24 Listiny, jakož i v článku 8 EÚLP.

132. Z bodu 10 odůvodnění směrnice 2000/31 však vyplývá, že mechanismus, který tato směrnice zavedla v článku 3 za účelem zajištění prostoru bez vnitřních hranic pro elektronický obchod, zajišťuje vysokou úroveň ochrany cílů obecného zájmu, zejména ochrany nezletilých.

133. V tomto ohledu, jak jsem uvedl[53], spočívá tento mechanismus zejména na uplatňování zásady kontroly v členském státě původu. Podle této zásady přísluší každému členskému státu jakožto členskému státu původu služeb informační společnosti regulovat tyto služby, a z tohoto titulu chránit cíle obecného zájmu uvedené v čl. 3 odst. 4 písm. a) bodě i) směrnice 2000/31[54]. Mezi tyto cíle patří ochrana veřejného pořádku, která s ohledem na znění tohoto ustanovení a bod 10 odůvodnění této směrnice zahrnuje ochranu nezletilých. Kontrola prováděná členským státem původu tedy musí zajistit účinnou ochranu tohoto cíle, a to nejen v zájmu členského státu původu a jeho občanů, ale rovněž v zájmu jiných členských států a jejich občanů[55].

134. Kromě toho směrnice 2000/31 spočívá rovněž na zásadě vzájemného uznávání, podle které každý členský stát, jakožto členský stát určení služeb informační společnosti, dbá na to, aby volný pohyb takových služeb neomezoval. Členský stát určení tedy musí mít za to, že členský stát, ve kterém je poskytovatel usazen, zaručuje cíl obecného zájmu spočívající v ochraně nezletilých na odpovídající úrovni. Pokud tato ochrana neexistuje, jediná možnost, kterou má prvně uvedený členský stát k nápravě této situace, spočívá v přijetí opatření v souladu s požadavky stanovenými v čl. 3 odst. 4 této směrnice.

135. V tomto ohledu směrnice 2010/13 splňuje požadavky kladené na ochranu nezletilých. Zejména podle článku 28b této směrnice členský stát zajistí, aby poskytovatelé platforem pro sdílení videonahrávek usazení na jeho území uplatňovali vhodná opatření na ochranu nezletilých. Tato opatření mohou spočívat v zavedení systému ověřování věku[56]. Pokud členský stát původu nezaručuje požadovanou úroveň ochrany nezletilých, může členský stát určení uplatnit opatření stanovená v čl. 3 odst. 4 této směrnice.

[53] – Viz bod 31 tohoto stanoviska.

[54] – Viz rozsudek Google Ireland a další (bod 43) a rozsudek ze dne 30. května 2024, Airbnb Ireland a Amazon Services Europe (C-662/22 a C-667/22, EU:C:2024:432, bod 56).

[55] – Bod 22 odůvodnění směrnice 2000/31 uvádí, že „[d]ohled nad službami informační společnosti probíhá na místě původu činnosti, aby byla zajištěna účinná ochrana cílů obecného zájmu […] nejen pro občany [členského státu, na jehož území je poskytovatel usazen], ale i pro všechny občany [Unie]“. Viz rovněž mé stanovisko ve věcech Airbnb Ireland a další (C-662/22 až C-667/22, EU:C:2024:18, bod 147).

[56] – Viz bod 122 tohoto stanoviska.

136. Cíl obecného zájmu spočívající v ochraně nezletilých, sledovaný dotčeným vnitrostátním opatřením, je chráněn jednak v rámci uplatňování zásady dohledu v členském státě původu, podle ustanovení stanovených za tímto účelem směrnicí 2013/10, a jednak mechanismem výjimek, kterého se mohou ostatní členské státy konkrétně dovolávat při dodržení podmínek stanovených v čl. 3 odst. 4 směrnice 2000/31.

137. Unijní normotvůrce tak dbal na soulad mezi požadavky vnitřního trhu a ochranou základních práv. Mít za to, že mechanismy zavedené za tímto účelem směrnicemi 2000/31 a 2010/13 nesplňují požadavky stanovené v článcích 1 a 24 Listiny, by znamenalo zpochybnit platnost těchto dvou směrnic.

138. Ještě důležitější je, že tyto mechanismy odrážejí konsensus členských států ohledně jejich odpovědnosti za ochranu nezletilých před škodlivým obsahem v prostoru bez vnitřních hranic pro elektronický obchod. Zpochybnění uvedených mechanismů by ohrozilo jejich účinnost a narušilo by vzájemnou důvěru mezi členskými státy.

139. Kromě toho, i když Soudní dvůr uznal, že se členský stát může dovolávat základního práva za účelem získání jeho ochrany, pokud mu to žádné ustanovení sekundárního práva neumožňuje, toto řešení platilo v kontextu, kdy právní akt unijního práva neobsahoval žádný mechanismus odchýlení se, který by tomuto členskému státu poskytoval možnost zaručit dotčené základní právo [57]. Směrnice 2000/31 přitom takový mechanismus zavedla v čl. 3 odst. 4, takže tento směr judikatury není v projednávané věci použitelný.

140. Proto je třeba na třetí otázku odpovědět tak, že skutečnost, že přijetí individuálních opatření týkajících se určité služby nemůže zajistit ochranu základních práv zaručených v článcích 1 a 24 Listiny, jakož i v článku 8 EÚLP, neumožňuje odchýlit se od mechanismu zavedeného v článku 3 směrnice 2000/31 za účelem uplatnění povinnosti vyplývající z obecných a abstraktních ustanovení na určitou kategorii poskytovatelů služeb.

E. Věc C-190/24

1. K první otázce

141. Cílem první otázky je zjistit, zda koordinovaná oblast, jak je definována v čl. 2 písm. h) směrnice 2000/31, zahrnuje zákaz uložený provozovatelům elektronické služby podpory řízení nebo navigace prostřednictvím geolokace dále šířit prostřednictvím této služby jakoukoli zprávu nebo údaj od uživatelů, které mohou ostatním uživatelům umožnit vyhnout se silničním kontrolám, bez ohledu na okolnost, že se tento zákaz netýká žádné z oblastí upravených harmonizačními ustanoveními kapitol II a III této směrnice.

142. Připomínám, jak vyplývá z mých úvah týkajících se druhé otázky ve věci C-188/24, že koordinovaná oblast, jak je definována v čl. 2 písm. h) směrnice 2000/31, zahrnuje požadavky týkající se výkonu činnosti služby informační společnosti rovněž tehdy, pokud se tyto požadavky netýkají oblastí upravených harmonizačními ustanoveními kapitol II a III této směrnice [58].

[57] – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru (C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, body 80 až 83 a 88).

[58] – Viz bod 64 tohoto stanoviska.

143. Proto zbývá za účelem odpovědi na tuto otázku ověřit, zda dotčený zákaz dalšího šíření představuje požadavek spadající do koordinované oblasti.

144. V tomto ohledu podotýkám, že dotčený zákaz dalšího šíření ovlivňuje výkon činnosti služby informační společnosti. Za účelem dodržení takového zákazu je totiž poskytovatel povinen omezit nebo pozastavit běžné fungování své služby, a tudíž vykonávat dotčenou činnost zvláštním způsobem. V projednávané věci okolnost, že dotčený zákaz dalšího šíření ukládá poskytovateli povinnost omezit fungování jeho služby pouze příležitostně a ve vztahu ke konkrétní silniční kontrole, nemění podstatu povinnosti, která z tohoto zákazu vyplývá. Tato okolnost se naproti tomu může ukázat jako relevantní v rámci analýzy, která má určit, zda uvedený zákaz omezuje volný pohyb služeb ve smyslu čl. 3 odst. 2 směrnice 2000/31, nebo zda splňuje podmínky stanovené v čl. 3 odst. 4 této směrnice.

145. Dále je třeba připomenout, že dotčený zákaz dalšího šíření je doprovázen sankcí[59]: výkon činnosti služby informační společnosti v souladu se zákonem je tak vázán na dodržování uvedeného zákazu.

146. Za těchto okolností je důvodné na první otázku odpovědět tak, že koordinovaná oblast, jak je definována v čl. 2 písm. h) směrnice 2000/31, zahrnuje zákaz uložený provozovatelům elektronické služby podpory řízení nebo navigace prostřednictvím geolokace dále šířit prostřednictvím této služby jakoukoli zprávu nebo údaj od uživatelů, které mohou ostatním uživatelům umožnit vyhnout se silničním kontrolám, bez ohledu na okolnost, že se tento zákaz netýká žádné z oblastí upravených harmonizačními ustanoveními kapitol II a III této směrnice.

2. K druhé otázce

a) Rozsah předběžné otázky a přeformulování

147. Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu, jak je formulována předkládajícím soudem, je, zda je dotčený zákaz dalšího šíření vyloučen z koordinované oblasti ve smyslu čl. 2 písm. h) směrnice 2000/31 z důvodu, že je nezbytný k zajištění účinnosti silničních kontrol prováděných za účelem zadržení osob hledaných z důvodu spáchání trestných činů či přečinů nebo osob, které představují nebezpečí pro veřejný pořádek nebo veřejnou bezpečnost.

148. V tomto ohledu tato formulace naznačuje, že otázka směřuje k tomu, zda dotčený zákaz dalšího šíření spadá do působnosti koordinované oblasti ve smyslu čl. 2 písm. h) směrnice 2000/31.

149. Tato otázka odkazuje na bod 26 odůvodnění směrnice 2000/31 („i když bod 26 odůvodnění […] upřesňuje, že“), který uvádí, že „[č]lenské státy mohou v souladu […] uplatňovat své vnitrostátní předpisy trestního práva a trestního řízení, aby mohla být přijata veškerá opatření pro vyšetřování a další nezbytná opatření pro odhalování a stíhání trestných činů […]“. Tento odkaz, kterému předchází slovní spojení „i když“, umožňuje pochopit, že se předkládající soud táže, zda je dotčený zákaz dalšího šíření vyloučen z koordinované oblasti ve smyslu čl. 2 písm. h) této směrnice z důvodu, že je nezbytný k zajištění účinnosti silničních kontrol prováděných za účelem zadržení osob hledaných z důvodu spáchání trestných činů či přečinů nebo osob, které představují nebezpečí pro veřejný pořádek nebo veřejnou bezpečnost.

[59] – Viz bod 13 tohoto stanoviska.

150. Podotýkám, že společnost Coyote System má za to, že i když dotčený zákaz dalšího šíření spadá do koordinované oblasti, nemůže představovat opatření spadající do této oblasti, na jehož základě se členský stát určení služeb informační společnosti může odchýlit od zásady stanovené v čl. 3 odst. 2 směrnice 2000/31 a omezit volný pohyb těchto služeb.

151. V tomto ohledu společnost Coyote System tvrdí, že v rozporu s tím, co vyžaduje čl. 3 odst. 4 směrnice 2000/31, se vnitrostátní opatření ukládající dotčený zákaz dalšího šíření netýká dané služby informační společnosti. Naproti tomu tento zákaz podle jejího názoru představuje, slovy rozsudku Google Ireland a další[60] citovaných v předkládacím rozhodnutí, „obecné a abstraktní opatření týkající se obecně popsané kategorie určitých služeb informační společnosti, které se použijí bez rozdílu na každého poskytovatele této kategorie služeb“[61].

152. Z tohoto hlediska tedy předkládající soud svou druhou otázkou vyzývá Soudní dvůr, aby posoudil, zda článek 3 směrnice 2000/31 brání zákazu dalšího šíření, který Francouzská republika jako členský stát určení služeb informační společnosti hodlá uložit poskytovatelům usazeným v jiných členských státech.

153. V této souvislosti francouzská vláda ve svém písemném vyjádření navrhla jiný úhel pohledu na analýzu legality dotčeného zákazu dalšího šíření. Tento zákaz v podstatě neomezuje volný pohyb služeb, a nepodléhá tedy podmínkám stanoveným v čl. 3 odst. 4 směrnice 2000/31. Na podporu svého tvrzení se tato vláda opírá o čl. 14 odst. 3 této směrnice, který se týká příkazů adresovaných poskytovatelům hostingových služeb.

154. Taková úvaha může ovlivnit soulad dotčeného zákazu dalšího šíření se směrnicí 2000/31. Navrhuji tedy přezkoumat i tuto linii analýzy a poskytnout předkládajícímu soudu veškeré prvky výkladu unijního práva, které by pro něj mohly být užitečné pro posouzení slučitelnosti dotčených vnitrostátních ustanovení s touto směrnicí.

155. Za tímto účelem navrhuji přeformulovat druhou otázku a mít za to, že touto otázkou se předkládající soud táže, zda článek 3 směrnice 2000/31 brání zákazu dalšího šíření zpráv a údajů od uživatelů služby podpory řízení nebo navigace prostřednictvím geolokace, který členský stát určení těchto služeb hodlá uložit provozovatelům uvedených služeb usazeným v jiných členských státech.

b) Struktura analýzy

156. Francouzská vláda ve svém písemném vyjádření uvádí, že přezkum legality dotčeného zákazu dalšího šíření z hlediska směrnice 2000/31 by měl začít analýzou problematiky příkazů soudního nebo správního orgánu uvedených v čl. 14 odst. 3 této směrnice, které nepodléhají požadavkům stanoveným v jejím článku 3 z důvodu, že neomezují volný pohyb služeb informační společnosti.

157. V rámci směrnice 2000/31 je přitom otázka, zda vnitrostátní opatření omezuje volný pohyb služeb, relevantní pouze tehdy, pokud toto opatření představuje požadavek spadající do koordinované oblasti ve smyslu čl. 2 písm. h) této směrnice. Z článku 3 odst. 2 této směrnice totiž vyplývá, že členské státy nemohou z důvodů spadajících do koordinované oblasti omezovat volný

[60] – Bod 60.

[61] – S ohledem na stanovisko, které přednesl ve věcech v původních řízeních, tento postoj podle všeho sdílí i generální zpravodaj Conseil d'État (Státní rada), podle kterého „se věc [C-190/24] týká požadavků na výkon jejich činnosti poskytovateli, kteří spadají do kategorie služeb informační společnosti. Normy, které jsou předmětem sporu, jsou obecné a abstraktní, netýkají se ‚určité služby' “.

pohyb služeb informační společnosti z jiného členského státu [62]. Vnitrostátní opatření, které s sebou nese takové omezení, ale nespadá do koordinované oblasti, je tedy z hlediska článku 3 uvedené směrnice irelevantní.

158. S ohledem na tuto poznámku v první řadě posoudím, zda je dotčený zákaz dalšího šíření s ohledem na cíle, které sleduje, vyloučen z koordinované oblasti [část c)]; v druhé řadě se budu zabývat argumentací francouzské vlády, podle které tento zákaz neomezuje volný pohyb služeb [část d)], a v třetí řadě stručně zanalyzuji argument společnosti Coyote System, podle kterého uvedený zákaz nemůže splňovat podmínky stanovené v čl. 3 odst. 4 směrnice 2000/31 [část e)].

c) Ochrana veřejného pořádku a veřejné bezpečnosti

159. Vyvstává otázka, zda je dotčený zákaz dalšího šíření vyloučen z koordinované oblasti z důvodu, že je nezbytný k zajištění účinnosti silničních kontrol prováděných za účelem zadržení osob hledaných z důvodu spáchání trestných činů či přečinů nebo osob, které představují nebezpečí pro veřejný pořádek nebo veřejnou bezpečnost.

160. V tomto ohledu v první řadě, jak jsem již uvedl [63], vnitrostátní opatření nemůže být vyloučeno z koordinované oblasti pouze z toho důvodu, že je logickým následkem ustanovení trestního práva. Tím spíše tedy neexistuje žádný důvod se domnívat, že opatření nezbytné k provedení trestního práva nebo k ochraně cílů obecného zájmu, jako je veřejný pořádek nebo veřejná bezpečnost, je z uvedené oblasti vyloučeno.

161. V druhé řadě povaha cíle obecného zájmu, který se členský stát snaží chránit prostřednictvím vnitrostátního opatření, ani skutečnost, že je toto opatření nezbytné k jeho dosažení, nejsou určující pro kvalifikaci tohoto opatření jako „požadavku spadajícího do koordinované oblasti“. K prokázání, že vnitrostátní opatření představuje takový požadavek, je totiž třeba přezkoumat jeho předmět a ověřit, zda se týká přístupu k činnosti informační společnosti nebo jejího výkonu [64].

162. V třetí řadě v rámci směrnice 2000/31 hrají cíle obecného zájmu zvláštní úlohu, která se liší od úlohy předmětu dotčeného opatření. Členský stát se může v podstatě opřít o cíle obecného zájmu vyjmenované v čl. 3 odst. 4 písm. a) bodě i) této směrnice, aby se prostřednictvím opatření spadajícího do koordinované oblasti odchýlil od zásady volného pohybu služeb informační společnosti. Mezi tyto cíle obecného zájmu patří ochrana veřejného pořádku, zejména předcházení, vyšetřování, odhalování a stíhání v trestní oblasti, jakož i ochrana veřejné bezpečnosti.

163. Ve čtvrté řadě část bodu 26 odůvodnění směrnice 2000/31, na kterou předkládající soud upozorňuje, uvádí, že členské státy mohou uplatňovat své vnitrostátní předpisy trestního práva a trestního řízení, aby mohla být přijata veškerá opatření pro vyšetřování a další nezbytná opatření pro odhalování a stíhání trestných činů. Je třeba uvést, že tento bod odůvodnění rovněž objasňuje, že členské státy mohou této možnosti využít v souladu s podmínkami stanovenými v této směrnici. Jak jsem totiž uvedl v bodě 110 tohoto stanoviska, směrnice 2000/31 stanoví podmínky, za kterých může členský stát určení uplatnit opatření nezbytná k předcházení, vyšetřování, odhalování a stíhání trestných činů v trestní oblasti. Stejně jako každé jiné opatření

[62] – Viz bod 30 tohoto stanoviska.

[63] – Viz bod 111 tohoto stanoviska.

[64] – Viz bod 69 tohoto stanoviska.

spadající do koordinované oblasti, kterým členský stát určení usiluje o omezení volného pohybu služeb, musí opatření uvedená v bodě 26 odůvodnění směrnice 2000/31 splňovat přinejmenším hmotněprávní podmínky stanovené v čl. 3 odst. 4 písm. a) této směrnice. Z toho vyvozuji, že opatření nezbytná k odhalování a stíhání trestných činů v trestní oblasti nejsou vyloučena z koordinované oblasti.

164. Opatření, které se týká výkonu činnosti informační společnosti, tedy nemůže být vyloučeno z koordinované oblasti pouze z toho důvodu, že odpovídá cílům obecného zájmu spočívajícím v ochraně veřejného pořádku a veřejné bezpečnosti.

165. Jako dílčí závěr je tedy třeba mít za to, že dotčený zákaz dalšího šíření nelze vyloučit z koordinované oblasti ve smyslu čl. 2 písm. h) směrnice 2000/31 z důvodu, že je nezbytný k zajištění účinnosti silničních kontrol prováděných za účelem zadržení osob hledaných z důvodu spáchání trestných činů či přečinů nebo osob, které představují nebezpečí pro veřejný pořádek nebo veřejnou bezpečnost.

d) Příkazy, které neomezují volný pohyb služeb informační společnosti

1) Přednesení problému

166. Z dosavadní analýzy vyplývá, že dotčený zákaz dalšího šíření skutečně spadá do koordinované oblasti.

167. Kromě toho směrnice 2000/31 *a priori* nebrání zákazu dalšího šíření, který členský stát určení služeb informační společnosti zamýšlí uložit provozovatelům těchto služeb usazeným v jiných členských státech, pokud tento provozovatel splňuje podmínky stanovené v čl. 3 odst. 4 písm. a) a b) této směrnice. Členský stát určení služeb informační společnosti totiž, jsou-li tyto podmínky splněny, může použitím opatření spadajících do koordinované oblasti omezit volný pohyb těchto služeb.

168. Francouzská vláda přitom uvádí, že dotčený zákaz dalšího šíření neomezuje volný pohyb služeb, takže nepodléhá podmínkám stanoveným v čl. 3 odst. 4 směrnice 2000/31.

169. Konkrétně tento zákaz spadá podle této vlády pod čl. 14 odst. 3 směrnice 2000/31 a jako takový neomezuje volný pohyb služeb informační společnosti z jiného členského státu ve smyslu čl. 3 odst. 2 této směrnice. Uvedený zákaz může být podle jejího názoru uložen poskytovateli služeb bez ohledu na to, ve kterém členském státě je usazen, a členský stát určení služeb informační společnosti, který hodlá takový příkaz vydat, v žádném případě není povinen postupovat podle výjimky stanovené v čl. 3 odst. 4 uvedené směrnice.

2) Posouzení

170. Článek 14 odst. 3 směrnice 2000/31 mimo jiné stanoví, že tímto článkem není dotčena možnost soudního nebo správního orgánu požadovat od poskytovatele služby v souladu s právním řádem členských států, aby ukončil porušování práv nebo mu předešel.

171. Na úvod je třeba uvést, že příkaz uvedený v čl. 14 odst. 3 směrnice 2000/31 může vydat jak členský stát, ve kterém je poskytovatel usazen, tak členský stát určení dotyčné služby [65].

172. V tomto ohledu, i když čl. 3 odst. 1 směrnice 2000/31 podřizuje každého poskytovatele služby informační společnosti dohledu členského státu, v němž je usazen, odstavec 4 tohoto článku stanoví, že jiný členský stát může vůči tomuto poskytovateli přijmout opatření v souladu s podmínkami k tomu stanovenými v posledně uvedeném ustanovení. Je třeba zdůraznit, že tyto podmínky se netýkají pravomoci tohoto jiného členského státu, ale opatření, které hodlá tento jiný členský stát uložit dotyčnému poskytovateli.

173. Kromě toho směrnice 2000/31 jako taková neupravuje rozdělení působností a rozhodovacích pravomoci soudů a jiných orgánů členských států. Tato směrnice totiž zejména v čl. 1 odst. 4 stanoví, že se nezabývá příslušností soudů, která se řídí zejména nařízením (EU) č. 1215/2012 [66]. Územní příslušnost správních orgánů je dále určena ustanoveními veřejného práva a tato směrnice ji nezahrnuje.

174. Po stanovení tohoto rámce je třeba zanalyzovat argument francouzské vlády, podle kterého dotčený zákaz dalšího šíření jakožto příkaz uvedený v čl. 14 odst. 3 směrnice 2000/31 nepodléhá podmínkám stanoveným v čl. 3 odst. 4 této směrnice.

175. Z článku 14 odst. 3 směrnice 2000/31 vyplývá, že tímto článkem není dotčena možnost vydávat soudní nebo správní příkazy, jejichž cílem je ukončit porušování práv nebo mu zabránit. Tento článek v odstavci 1 pouze stanoví podmínky, za nichž může být poskytovatel hostingové služby zproštěn odpovědnosti za informace ukládané na žádost uživatelů. Na první pohled je tedy pochybné, že by účinkem čl. 14 odst. 3 uvedené směrnice mohlo být vyloučení použití článku 3 této směrnice.

176. Domnívám se však, že důvod, proč příkaz, na který se může vztahovat čl. 14 odst. 3 směrnice 2000/31, nemusí podléhat podmínkám stanoveným v článku 3 této směrnice, se nachází nikoli v prvně uvedeném ustanovení, ale v druhém ustanovení. Z článku 3 odst. 2 totiž vyplývá, že jiný členský stát než členský stát, ve kterém je poskytovatel usazen, nemůže opatřeními spadajícími do koordinované oblasti omezovat volný pohyb služeb informační společnosti. Mám za to, že za určitých podmínek nemusí příkaz týkající se individuálního porušení omezovat volný pohyb takových služeb.

177. V tomto ohledu a v první řadě článek 18 směrnice 2000/31 stanoví, že členské státy zajistí, aby soudní prostředky dostupné ve vnitrostátním právu pro oblast služeb informační společnosti umožnily rychlé přijetí opatření včetně předběžných opatření s cílem ukončit zjištěné porušování práva a předejít dalšímu poškození dotčených zájmů. I když každý členský stát musí zajistit možnost přijmout taková opatření, příkaz, jehož cílem je ukončit individuální porušování nebo mu zabránit, adresovaný poskytovateli jiným členským státem, než ve kterém je usazen, má omezenou možnost omezit volný pohyb služeb informační společnosti. I když toto ustanovení odkazuje pouze na soudní prostředky, otázka, zda příkaz omezuje volný pohyb služeb z hlediska jeho adresáta, nezávisí na povaze vydávajícího orgánu, ale na podstatě a věcném obsahu dotčeného příkazu.

[65] – Viz také mé stanovisko ve věci Google Ireland a další (C-376/22, EU:C:2023:467, body 47 a 50), v němž jsem se zmínil o možnosti přijmout výklad v tomto duchu. Článek 14 odst. 3 směrnice 2000/31 totiž tuto pravomoc nijak nevyhrazuje.

[66] – Nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2012, L 351, s. 1).

178. V druhé řadě, jak správně poznamenává francouzská vláda, je tento výklad podpořen i rozsudkem Glawischnig-Piesczek[67]. V tomto rozsudku Soudní dvůr nezpochybnil soulad soudního příkazu vydaného rakouským soudem vůči poskytovateli hostingových služeb usazenému v Irsku, který se týkal obsahu totožného nebo rovnocenného obsahu informace prohlášené za protiprávní, s ohledem na směrnici 2000/31[68]. Soudní dvůr přitom zdůraznil nikoli soudní povahu dotyčného příkazu, ale jeho předmět.

179. V třetí řadě unijní normotvůrce tento výklad potvrdil v nařízení (EU) 2022/2065[69]. Bod 38 odůvodnění tohoto nařízení totiž zejména upřesňuje, že příkazy k přijetí opatření proti nezákonnému obsahu v zásadě neomezují volný pohyb zprostředkovatelských služeb, takže článek 3 směrnice 2000/31 se na ně nevztahuje[70].

180. Ze všech těchto důvodů mám za to, že příkaz k přijetí opatření proti nezákonnému obsahu, jehož cílem je ukončit individuální porušení nebo mu zabránit, nepodléhá podmínkám stanoveným v článku 3 směrnice 2000/31, pokud neomezuje volný pohyb služeb informační společnosti. Toto konstatování musí být chápáno striktně, aby nebyl ohrožen mechanismus zavedený v tomto článku. Takový příkaz musí směřovat k nápravě individuálního porušení, aniž by však byl ve zbývající části dotčen výkon činnosti služby informační společnosti. Například adresát příkazu k přijetí opatření nemůže být nucen měnit způsob, jakým organizuje svou činnost jako takovou.

181. Vyvstává otázka, jak se takové příkazy k přijetí opatření, které neomezují volný pohyb služeb ve smyslu čl. 3 odst. 2 směrnice 2000/31, slučují s příkazy uvedenými v čl. 14 odst. 3 této směrnice.

182. V tomto ohledu je třeba uvést, že tato dvě ustanovení plní odlišné funkce[71]. Kromě toho čl. 14 odst. 3 směrnice 2000/31 výslovně odkazuje na právní systémy členských států a podle všeho jim ponechává prostor pro uvážení, pokud jde o vydávání příkazů. Nezajdu tedy tak daleko, abych tvrdil, že jakýkoli příkaz, který může být vydán vůči poskytovateli služeb na základě tohoto ustanovení, neomezuje volný pohyb služeb informační společnosti. Naproti tomu se domnívám, že předmět všech těchto opatření je stejný, a sice ukončit individuální porušení nebo takovému porušení zabránit tím, že se zaměří na konkrétní protiprávní obsah.

183. Za těchto okolností nyní vyvstává otázka, zda dotčené vnitrostátní opatření omezuje volný pohyb služeb.

67 – Rozsudek ze dne 3. října 2019 (C-18/18, EU:C:2019:821).

68 – Musím upřesnit, že poznatky, které je třeba vyvodit z tohoto rozsudku, nemusí být rozhodující. Předkládající soud totiž ve věci, v níž byl vydán uvedený rozsudek, nepožádal o výklad článku 3 směrnice 2000/31. Soudní dvůr nadto přeformuloval předběžné otázky a zkoumal tuto směrnici jako celek. Soudní dvůr se navíc mohl domnívat, že mu nepřísluší vykládat toto ustanovení nebo že byly splněny podmínky stanovené v čl. 3 odst. 4 uvedené směrnice.

69 – Nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 19. října 2022 o jednotném trhu digitálních služeb a o změně směrnice 2000/31/ES (nařízení o digitálních službách) (Úř. věst. 2022, L 277, s. 1).

70 – Bod 38 odůvodnění nařízení 2022/2065 uvádí, že „[p]říkazy k přijetí opatření proti nezákonnému obsahu a k poskytnutí informací podléhají pravidlům zaručujícím příslušnost členského státu, v němž je usazen poskytovatel služby, jemuž je příkaz určen, a pravidlům stanovícím možné odchylky od této příslušnosti v určitých případech stanovených v článku 3 [směrnice 2000/31] pouze tehdy, jsou-li splněny podmínky uvedené v uvedeném článku. Jelikož se dotyčné příkazy týkají konkrétních položek nezákonného obsahu či konkrétních informací, pak v případě, že jsou určeny poskytovatelům zprostředkovatelských služeb usazeným v jiném členském státě, v zásadě neomezují svobodu těchto poskytovatelů poskytovat služby na přeshraničním základě. Pravidla stanovená v článku 3 [této směrnice] […] se proto na tyto příkazy nevztahují.“

71 – V tomto smyslu v kontextu vztahu mezi článkem 3 směrnice 2000/31 a nařízením 2022/2065, Husovec, M., Principles of the Digital Services Act, Cambridge University Press, 2017, s. 153, a Wilman, F., in Wilman, F., Kaleda, S. L., Loewenthal, P. J., The EU Digital Services Act. A Commentary, Oxford University Press, Oxford, 2024, s. 56.

3) Dotčený zákaz dalšího šíření

184. Připomínám, že z mé analýzy vyplývá, že příkaz k přijetí opatření proti nezákonnému obsahu, jehož cílem je ukončit individuální porušení nebo mu zabránit, nemusí mít za následek omezení volného pohybu služeb informační společnosti[72].

185. V projednávané věci nejsou informace o silničních kontrolách sdílené provozovateli elektronické služby podpory řízení nebo navigace prostřednictvím geolokace, ani jejich sdělování těmito provozovateli samy o sobě protiprávní. Naproti tomu šíření těchto informací provozovatelem této služby v rozporu se zákazem vydaným příslušným orgánem je protiprávní a tato protiprávnost podle všeho vzniká v okamžiku oznámení příkazu dotyčnému provozovateli[73]. Dotčený zákaz dalšího šíření tak jednak nemíří na konkrétní protiprávní obsah a jednak nemá za cíl ukončit individuální porušení nebo mu předcházet, ale může vést k takovému porušení ze strany jeho příjemce, pokud tento zákaz poruší.

186. Tento zákaz tedy nevykazuje znaky příkazu k přijetí opatření proti nezákonnému obsahu, jehož cílem by bylo ukončit individuální porušení nebo mu předcházet a který by nepředstavoval omezení volného pohybu služeb informační společnosti.

e) Přijetí opatření týkajících se dané služby

187. Z článku 3 odst. 4 směrnice 2000/31 vyplývá, že opatření, kterým se členský stát určení služeb může odchýlit od čl. 3 odst. 2 této směrnice, se musí týkat „určit[é] služb[y] informační společnosti“. V rozsudku Google Ireland a další[74] Soudní dvůr objasnil, že obecná a abstraktní opatření týkající se obecně popsané kategorie určitých služeb informační společnosti, která se použijí bez rozdílu na každého poskytovatele této kategorie služeb, nespadají pod pojem „opatření přijatá vůči určité službě informační společnosti“.

188. V tomto ohledu, i když dotčený zákaz dalšího šíření vyvolává účinky vůči provozovateli služby podpory řízení nebo navigace prostřednictvím geolokace již od jeho oznámení dotčenému provozovateli, příslušný správní orgán podle všeho vydává pouze jeden zákaz dalšího šíření pro silniční kontrolu, u níž si přeje zajistit, aby informace o ní nebyla šířena ve všech těchto službách.

189. Článek R. 130-12 zákona o silničním provozu totiž vyžaduje, aby informace o zákazech dalšího šíření byly provozovatelům sdělovány prostřednictvím informačního systému. Z tohoto ustanovení vyplývá, že takto provedené sdělení se rovná zpřístupnění zákazu.

190. Článek L. 130-11 zákona o silničním provozu dvakrát uvádí, že příslušný správní orgán zákazem dalšího šíření zakazuje každému provozovateli elektronické služby podpory řízení nebo navigace prostřednictvím geolokace dále šířit zprávy a údaje o silniční kontrole. Kromě toho společnost Coyote System na jednání tvrdila, že příslušný orgán se nemůže zaměřit pouze na některé provozovatele.

[72] – Viz bod 180 tohoto stanoviska.

[73] – V tomto ohledu francouzská vláda podle všeho ve svém písemném vyjádření naznačuje, že informace o dané silniční kontrole je „prohlášena za protiprávní“ před vydáním příkazu tuto informaci nešířit. Ze znění článků L. 130–11 a R. 130–11 zákona o silničním provozu však vyplývá, že správní orgán může zakázat další šíření informace o dotčené silniční kontrole a protiprávnost dalšího šíření vzniká až v okamžiku oznámení příkazu dotčenému provozovateli. V každém případě je tato otázka spadá do výkladu vnitrostátního práva a do výlučné pravomoci vnitrostátního soudu.

[74] – Bod 60.

191. V tomto ohledu podotýkám, že i když se dotčený zákaz dalšího šíření podle všeho vztahuje na každého poskytovatele služby podpory řízení nebo navigace prostřednictvím geolokace[75], rozsudek Google Ireland a další se nicméně týkal opatření, která se nejen uplatňovala bez rozdílu na obecně popsanou kategorii určitých služeb informační společnosti, ale měla rovněž obecnou a abstraktní povahu. Dotčený zákaz dalšího šíření se přitom nevztahuje na hypotetické a opakující se situace, ale na danou silniční kontrolu. Uvedený zákaz tedy není srovnatelný s takovými obecnými a abstraktními právními předpisy, jako jsou předpisy dotčené v uvedeném rozsudku.

192. Stále v tomto kontextu měl Soudní dvůr v rozsudku Google Ireland a další[76] za to, že obecná a abstraktní opatření nemohou představovat opatření stanovující výjimky uvedená v čl. 3 odst. 4 směrnice 2000/31, zejména z důvodu, že by povolení členského státu určení k přijetí takových opatření zasahovalo do regulační pravomoci členského státu původu a mělo by za následek, že by poskytovatelé podléhali jak právním předpisům členského státu původu, tak právním předpisům členského státu nebo členských států určení. Přijetí opatření, které se použije na daný případ, však podle všeho takový účinek nemá, jelikož se týká spíše působnosti a rozhodovacích pravomocí soudů a jiných orgánů členských států.

193. Kromě toho je pravda, jak Soudní dvůr uvedl v rozsudku Google Ireland a další[77], že čl. 3 odst. 4 písm. b) směrnice 2000/31 ukládá členskému státu určení povinnost požádat členský stát původu, aby přijal opatření v oblasti služeb informační společnosti, a v tomto smyslu předpokládá, že členský stát, kterému je taková žádost adresována, může být určen před přijetím opatření na základě čl. 3 odst. 4 této směrnice tak, aby členský stát určení mohl tuto povinnost splnit. Z článku 3 odst. 4 písm. b) uvedené směrnice ve spojení s bodem 26 jejího odůvodnění však vyplývá, že opatření nezbytná pro odhalování a stíhání trestných činů této povinnosti nepodléhají. Kromě toho podle čl. 3 odst. 5 téže směrnice se členský stát určení může v naléhavých případech odchýlit od procesních podmínek stanovených v čl. 3 odst. 4 písm. b) této směrnice a oznámit opatření ex post Komisi a členskému státu původu poskytovatele. To potvrzuje výklad, podle kterého některá opatření mohou hrát roli opatření stanovujícího výjimku i tehdy, pokud před jejich přijetím není možné splnit procesní podmínky stanovené v čl. 3 odst. 4 písm. b) směrnice 2000/31, pokud tato opatření splňují podmínky stanovené v čl. 3 odst. 4 písm. a) této směrnice.

194. S výhradou ověření předkládajícím soudem lze podle všeho v projednávané věci dotčený zákaz dalšího šíření kvalifikovat jako „opatření přijaté vůči určité službě informační společnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 4 písm. a) směrnice 2000/31.

f) Závěry

195. Z mé analýzy zaprvé vyplývá, že dotčený zákaz dalšího šíření není vyloučen z koordinované oblasti s ohledem na cíle, které sleduje[78]; zadruhé, že tento zákaz omezuje volný pohyb služeb informační společnosti[79], a zatřetí, že s výhradou ověření předkládajícím soudem může uvedený zákaz hrát roli opatření, kterým členský stát může omezit volný pohyb služeb, pokud splňuje podmínky stanovené v čl. 3 odst. 4 směrnice 2000/31[80].

[75] – Je přitom třeba uvést, že dotčený zákaz dalšího šíření vyvolává účinky vůči provozovatelům, kterým byl oznámen, a dále že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce neuvádí, jakým způsobem se sestavuje seznam provozovatelů, kterým je zákaz sdělen.

[76] – Bod 49.

[77] – Bod 35.

[78] – Viz bod 165 tohoto stanoviska.

[79] – Viz bod 186 tohoto stanoviska.

[80] – Viz bod 194 tohoto stanoviska.

196. Ze všech důvodů, které jsem právě uvedl, je třeba na druhou otázku odpovědět tak, že článek 3 směrnice 2000/31 nebrání zákazu přenosu zpráv a údajů od uživatelů elektronické služby podpory řízení nebo navigace prostřednictvím geolokace, který členský stát určení těchto služeb zamýšlí uložit rovněž provozovatelům těchto služeb usazeným v jiných členských státech, pokud tento zákaz splňuje podmínky stanovené v čl. 3 odst. 4 nebo případně v čl. 3 odst. 5 této směrnice.

3. K třetí otázce

a) Úvodní poznámky

197. Třetí otázka se týká výkladu článku 15 směrnice 2000/31 a jejím cílem je určit, zda zákaz ukládat obecnou povinnost dohledu stanovený v tomto ustanovení brání uplatnění dotčeného zákazu dalšího šíření.

198. V tomto ohledu se všechny výše uvedené úvahy týkají fungování mechanismu vnitřního trhu služeb informační společnosti zavedeného v článku 3 této směrnice.

199. Kromě problematiky podmínek, za kterých mohou členské státy vydávat příkazy vůči poskytovatelům služeb informační společnosti v přeshraničních situacích, však směrnice 2000/31 obsahuje ustanovení, která mohou ovlivnit obrysy příkazů. Mezi tato ustanovení patří články 14 a 15.

200. Dotčená ustanovení se použijí zejména v případě, že si členský stát přeje vydat příkaz vůči určitým poskytovatelům usazeným v jiných členských státech. V tomto případě probíhá přezkum souladu pravomoci vydat tento příkaz se směrnicí 2000/31 ve dvou fázích: přezkum čl. 3 odst. 2 a 4 této směrnice a poté přezkum jejích článků 14 a 15.

201. Je třeba uvést, že článek 15 směrnice 2000/31, jak vyplývá z jeho znění, je relevantní pouze tehdy, pokud poskytovatel služby informační společnosti spadá do působnosti článku 12 až 14 této směrnice.

202. V rozsahu, v němž předkládající soud žádá Soudní dvůr i o výklad článku 15 směrnice 2000/31 a jelikož se tento článek použije na poskytování služeb uvedených zejména v jejím článku 14, lze mít za to, že předkládající soud vychází z předpokladu, že služby spadající do působnosti vnitrostátních ustanovení napadených před předkládajícím soudem představují hostingové služby. Přestože tento předpoklad byl projednán na jednání, věnuji mu i tak několika poznámek.

b) Elektronická služba podpory řízení nebo navigace prostřednictvím geolokace

1) Úvodní poznámky

203. Dotčená vnitrostátní ustanovení se vztahují na provozovatele elektronické služby podpory řízení nebo navigace prostřednictvím geolokace.

204. Ačkoli žádost o rozhodnutí o předběžné otázce neupřesňuje, v čem taková služba spočívá, způsob jejího fungování lze vyvodit ze znění těchto vnitrostátních ustanovení. Kromě toho strany poskytly určitá vyjádření ohledně praktických aspektů fungování těchto služeb. V tomto ohledu další obtíž spočívá ve skutečnosti, že se tato vyjádření, přinejmenším zčásti, podle všeho týkají nikoli definice slovního spojení „elektronická služba podpory řízení nebo navigace prostřednictvím geolokace“, které je používáno ve francouzském právu, ale služby poskytované společností Coyote System a služeb jí podobných.

205. Budu se však opírat o všechna tato vyjádření, abych určil výchozí bod následující analýzy. Je totiž nesporné, že společnost Coyote System je provozovatelem elektronické služby podpory řízení nebo navigace prostřednictvím geolokace ve smyslu francouzského práva. Proto se analýza, která zohlední charakteristické rysy služby této společnosti, bude týkat přinejmenším části působnosti ustanovení napadených před předkládajícím soudem.

206. V každém případě přísluší předkládajícímu soudu, aby vyložil vnitrostátní právo a určil působnost dotčených vnitrostátních ustanovení. Bude rovněž na něm, aby ve světle upřesnění poskytnutých Soudním dvorem ověřil, zda provozovatel této služby spadá do působnosti čl. 14 odst. 1 směrnice 2000/31.

2) Výchozí bod mé analýzy

207. Jednou z hlavních funkcí elektronické služby podpory řízení nebo navigace prostřednictvím geolokace je podle všeho poskytovat řidiči informace týkající se dopravních podmínek a hlášení o jiných dopravních událostech, k nimž došlo na jím zvolené trase nebo v oblasti, v níž se v daném okamžiku nachází. Mezi tyto události patří silniční kontroly prováděné orgány veřejné moci.

208. Článek L. 130–11 zákona o silničním provozu vychází z předpokladu, že taková služba je alespoň zčásti napájena zprávami a údaji od některých uživatelů, které provozovatel této služby dále šíří všem uživatelům.

209. V praxi, jak vysvětlila společnost Coyote System ve svém písemném vyjádření a na jednání, může uživatel elektronické služby podpory řízení nebo navigace prostřednictvím geolokace stisknout ikonu odpovídající jedné z předem určených kategorií dopravních událostí, aby nahlásil událost a její polohu, a přiložit k tomuto oznámení personalizovanou zprávu nebo fotografii.

210. Toto oznámení se neprodleně a automaticky šíří všem uživatelům, kteří poté mohou stisknutím ikony určené k tomuto účelu oznámit chybu, pokud považují oznámení za nesprávné. Pokud tuto chybu nahlásí více uživatelů, je dotyčné upozornění smazáno.

211. Společnost Coyote System rovněž upřesnila, pokud jde o zobrazování oznámených událostí, že fungování její služby spočívá na algoritmu, který tato oznámení spravuje, zejména s cílem spojit překrývající se hlášení a odstranit ta, jejichž spolehlivost byla dostatečně zpochybněna komunitou uživatelů. Naproti tomu, pokud jde o oznámení od uživatelů, provozovatelé nevykonávají žádnou kontrolu nad jejich obsahem a dále jej jako takový šíří uživatelům.

212. Mimoto, i když se mechanismus, na kterém je založeno fungování jakékoli jiné elektronické služby podpory řízení nebo navigace prostřednictvím geolokace, liší *a priori* od mechanismu společnosti Coyote System, fungování všech těchto služeb podle všeho závisí na zpracování značného množství informací poskytovaných uživateli, což vyžaduje využití automatizovaného mechanismu.

213. Po těchto zjištěních je třeba se zaprvé zabývat otázkou, zda služba podpory řízení nebo navigace prostřednictvím geolokace spočívá v „ukládání informací poskytovaných příjemcem služby“ ve smyslu čl. 14 odst. 1 směrnice 2000/31 (část 3), a zadruhé určit, zda provozovatel takové služby je „poskytovatelem zprostředkovatelských služeb“ ve smyslu zamýšleném normotvůrcem v rámci oddílu 4 kapitoly II této směrnice (část 4).

3) K pojmu hostingová služba

214. Článek 14 odst. 1 směrnice 2000/31 se týká poskytování hostingových služeb, tedy služeb informační společnosti, které spočívají v ukládání informací poskytovaných uživatelem služby na jeho žádost.

215. Taková služba může zahrnovat i šíření těchto informací veřejnosti na žádost uživatele. Podle ustálené judikatury jsou totiž provozovatel on-line platformy sociální sítě, který ukládá informace poskytované uživateli této platformy [81], a provozovatel platformy pro sdílení videí [82] přinejmenším v zásadě poskytovateli hostingových služeb ve smyslu článku 14 směrnice 2000/31. Soudní dvůr měl rovněž za to, že služba optimalizace pro vyhledávače představuje hostingovou službu, jelikož její poskytovatel přenáší informace příjemce této služby na komunikační síti otevřené uživatelům internetu a ukládá určité údaje vybrané inzerentem, to znamená ukládá je do paměti na jeho server [83]. Unijní normotvůrce přijal takovou širokou definici hostingových služeb v rámci nařízení 2022/2065 [84].

216. Vyvstává tedy otázka, zda elektronické služby podpory řízení nebo navigace prostřednictvím geolokace představují služby, jejichž předmět odpovídá popisu, který jsem právě podal.

217. V tomto ohledu, na rozdíl od informací poskytovaných on-line platformám sociální sítě a platformám pro sdílení videí, jsou informace o podmínkách provozu poskytovány provozovateli elektronických služeb nikoli proto, aby byly uloženy a šířeny jako takové, ale aby naplnily úložiště informací, které má tento provozovatel k dispozici a které jsou zpracovávány prostřednictvím algoritmu. Toto zpracování umožňuje vytvořit jedinečný obraz, který co nejvěrněji zobrazuje dopravní podmínky v dané oblasti. Provozovatel pak výsledky těchto operací předává uživatelům, aby jim v reálném čase poskytl informace o dopravních podmínkách v oblasti, v níž se nacházejí.

[81] – Viz rozsudky ze dne 16. února 2012, SABAM (C-360/10, EU:C:2012:85, bod 27), a ze dne 3. října 2019, Glawischnig-Piesczek (C-18/18, EU:C:2019:821, bod 22).

[82] – V tomto smyslu viz rozsudky ze dne 22. června 2021, YouTube a Cyando (C-682/18 a C-683/18, EU:C:2021:503, bod 104), a ze dne 26. dubna 2022, Polsko v. Parlament a Rada (C-401/19, EU:C:2022:297, bod 28).

[83] – Viz rozsudek ze dne 23. března 2010, Google France a Google (C-236/08 až C-238/08, EU:C:2010:159, bod 111).

[84] – Unijní normotvůrce při nápravě této definice, která neodpovídala dnešním výzvám, odlišil v rámci této široké kategorie od hostingových služeb podkategorii, kterou tvoří služby poskytované on-line platformami, které spočívají nejen v ukládání informací poskytovaných uživateli, ale rovněž v jejich šíření veřejnosti. Podle nařízení 2022/2065 podléhají poskytovatelé těchto platforem přinejmenším v zásadě zvláštním dodatečným povinnostem. Viz rovněž bod 13 odůvodnění tohoto nařízení.

218. S výjimkou prvotního oznámení o události nejsou tedy informace poskytnuté uživatelem šířeny všem uživatelům prostřednictvím dotčené služby v podobě, v jaké je uživatel poskytl. Tato služba vytváří novou „informační vrstvu“ na základě informací poskytovaných uživateli a hlavním účelem této služby je poskytnutí přístupu k této službě.

219. Dále, vrátíme-li se k prvotnímu oznámení o události, je pravda, že je podle všeho okamžitě a automaticky šířeno všem uživatelům dotyčné služby.

220. V rámci hostingové služby ve smyslu článku 14 směrnice 2000/31 se přitom ukládání a šíření provádí na žádost uživatele, což předpokládá, že uživatel iniciuje tyto procesy a zachová si nad těmito operacemi určitou kontrolu.

221. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že fungování služby společnosti Coyote System spočívá na algoritmu, který odstraňuje oznámení, jejichž spolehlivost byla dostatečně zpochybněna komunitou uživatelů. Výsledek operací provedených tímto algoritmem tedy nahrazuje rozhodnutí uživatele, který poskytl prvotní oznámení za účelem jeho šíření. I když je pravda, že odstranění zpochybněných oznámení může být stanoveno obecnými podmínkami pro využívání služby, nemění to nic na skutečnosti, že ukládání a šíření zahájené na žádost uživatele je přerušeno výsledkem algoritmického zpracování všech informací, které provozovatel obdržel.

222. Konečně se stejné zacházení podle všeho použije v případě oznámení doplněných personalizovanou zprávou nebo fotografií, jak uvedla společnost Coyote System. Tyto personalizované zprávy nebo fotografie jsou totiž okamžitě a automaticky šířeny a ostatní uživatelé mohou potvrdit nebo zpochybnit jejich pravdivost. Všechna tato sdělení jsou algoritmicky zpracována a uživatelům je prostřednictvím služby předáván pouze výsledek těchto operací [85].

223. Z toho vyplývá, že elektronická služba podpory řízení nebo navigace prostřednictvím geolokace spočívá nikoliv v ukládání a šíření informací poskytovaných uživateli v nezměněném stavu prostřednictvím této služby, ale ve vytvoření nové informační vrstvy na základě těchto informací, která uživatelům poskytuje jedinečný obraz, který v reálném čase a co nejspolehlivějším způsobem zobrazuje dopravní podmínky v oblasti, ve které se nacházejí.

224. V tomto ohledu článek 14 směrnice 2000/31 v odstavci 2 stanoví, že jeho odstavec 1 se nepoužije, pokud je příjemce služby závislý na poskytovateli nebo podléhá jeho dohledu. Tento odstavec 1 by se neměl použít ani v případě, že poskytovatel sdělí uživatelům soubor informací, které mu byly poskytnuty, ale které, jakmile jsou seskupeny, již nejsou v tomto souboru rozpoznatelné. Služba podpory řízení nebo navigace prostřednictvím geolokace tedy nespadají do působnosti čl. 14 odst. 1 této směrnice.

225. Budu však pokračovat ve své analýze pro případ, že by se Soudní dvůr neztotožnil s mým návrhem a měl za to, že služba podpory řízení nebo navigace prostřednictvím geolokace může představovat hostingovou službu ve smyslu článku 14 směrnice 2000/31. Aby ukládání poskytovatelem služby informační společnosti spadala pod toto ustanovení, je v podstatě třeba, aby se chování tohoto poskytovatele omezilo na chování „poskytovatele zprostředkovatelských služeb“ ve smyslu zamýšleném normotvůrcem v rámci oddílu 4 této směrnice [86].

[85] – V tomto ohledu nelze vyloučit, že složka této služby, která spočívá v přenosu zpráv mezi uživateli, představuje hostingovou službu. Otázka této komunikační funkce však není v projednávané věci vznesena.

[86] – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 23. března 2010, Google France a Google (C-236/08 až C-238/08, EU:C:2010:159, bod 112).

4) K postavení poskytovatele hostingu

226. Z článku 14 odst. 1 směrnice 2000/31 ve spojení s bodem 42 jejího odůvodnění vyplývá, že k tomu, aby poskytovatel služby informační společnosti spadal do působnosti tohoto ustanovení, musí mít jeho činnost čistě technickou, automatickou a pasivní povahu, což znamená, že tento poskytovatel nezná ani nekontroluje přenášené nebo ukládané informace.

227. V rámci posouzení, zda má činnost poskytovatele takovou povahu, hraje důležitou roli míra zapojení tohoto poskytovatele do určení způsobu, jakým jsou poskytnuté informace prezentovány, a do „moderování“ obsahu.

228. Soudní dvůr měl totiž v rozsudku L'Oréal a další, který se týkal provozovatele tržiště [87], za to, že pouhá skutečnost, že provozovatel on-line tržiště ukládá na svůj server nabídky k prodeji, stanoví podmínky poskytování své služby, dostává za tuto službu úplatu a zákazníkům poskytuje informace obecné povahy, nemůže mít za následek, že se na něj nebudou vztahovat výjimky v oblasti odpovědnosti stanovené ve směrnici 2000/31. Pokud tento provozovatel naproti tomu poskytoval pomoc, která spočívala zejména v optimalizaci prezentace dotčených nabídek k prodeji nebo propagaci těchto nabídek, je třeba mít za to, že nezaujímal neutrální postavení ve vztahu mezi dotčeným zákazníkem-prodávajícím a potenciálními kupujícími, ale hrál aktivní roli takové povahy, že by bylo možné konstatovat, že tato data týkající se těchto nabídek zná nebo kontroluje.

229. Skutečnost, že poskytovatel vytvoří strukturu celkového zobrazení informací ukládaných na žádost uživatelů, tak předně neznamená, že zná nebo kontroluje obsah těchto informací. Skutečnost, že provozovatel služby podpory řízení nebo navigace prostřednictvím geolokace předem určí kategorie dopravních událostí, které si uživatelé mohou zvolit pro oznámení události, tudíž neznamená, že tento provozovatel hraje aktivní roli takové povahy, že by bylo možné konstatovat, že údaje související s tímto oznámením zná nebo kontroluje. Rozhodnutí o přiřazení oznámení k určité kategorii totiž přijímá uživatel služby a jím provedená volba nemusí správně odrážet aktuální dopravní podmínky.

230. Poté je prvotní oznámení dopravní události okamžitě a automaticky šířeno všem uživatelům. V této fázi provozovatel služby neověřuje pravdivost tohoto oznámení a jeho šíření nevyžaduje žádné kroky z jeho strany.

231. Cílená analýza původních oznámení však poskytuje neúplný obraz dotčené služby. Informace poskytované uživateli totiž nejsou šířeny jako takové, ale jsou algoritmicky zpracovávány, aby poskytly jedinečný obraz, který zobrazuje dopravní podmínky v dané oblasti [88].

232. Vyvstává tedy následující otázka: plní provozovatel elektronické služby podpory řízení nebo navigace prostřednictvím geolokace aktivní úlohu takové povahy, že mu umožňuje, aby znal nebo kontroloval obsah zpráv, když zavedl algoritmus pro automatizované řízení oznámení, který zajišťuje jejich vzájemné provázání, takže zobrazování všech těchto oznámení v rámci jeho služby závisí na fungování tohoto algoritmu? Bez ohledu na obsah zpráv a údajů, které každý uživatel služby sděluje jednotlivě, je totiž konečný výsledek všech těchto sdělení, přístupný všem uživatelům, určen pomocí algoritmu, který seskupuje oznámení nebo je odstraňuje.

[87] – Viz rozsudek ze dne 12. července 2011 (C-324/09, EU:C:2011:474, body 115 a 116).

[88] – Viz bod 223 tohoto stanoviska.

233. Společnost Coyote System tvrdí, že provozovatel elektronické služby podpory řízení nebo navigace prostřednictvím geolokace nemá kontrolu nad oznámeními od uživatelů této služby: tato oznámení jsou neprodleně a automaticky šířena všem uživatelům služby bez jakéhokoli zásahu provozovatele. Případné změny zaznamenaných oznámení, včetně jejich výmazu, provádějí ostatní uživatelé. V důsledku toho, slovy použitými touto společností, uživatelé služby „vytvářejí, klasifikují, mění a odstraňují oznámení od začátku do konce“.

234. V tomto ohledu měl generální advokát Poiares Maduro ve svém stanovisku ve věcech Google France a Google [89] za to, že provozovatel vyhledávače Google zůstává neutrální ve vztahu k informacím, které hostuje, neboť výsledky vyhledávání prováděného jeho uživateli jsou výsledkem automatických algoritmů, které používají objektivní kritéria za účelem zobrazování stránek, které mohou odpovídat zájmu uživatele internetu. Podle generálního advokáta zobrazení těchto stránek a pořadí, v jakém jsou uspořádány, závisí na jejich relevanci vzhledem k zadaným klíčovým slovům, a nikoliv na zájmu společnosti Google o konkrétní internetovou stránku nebo na vztahu k takové stránce. V rozsudku Google France a Google [90] Soudní dvůr toto kritérium výslovně nepřevzal a zaměřil se na čistě technickou, automatickou a pasivní povahu činnosti dotčeného provozovatele. Soudní dvůr zejména uvedl, že shoda mezi zvoleným klíčovým slovem a vyhledávaným výrazem zadaným uživatelem internetu sama o sobě nestačí k tomu, aby bylo možné mít za to, že společnost Google zná nebo kontroluje údaje, které do jejího systému zadali inzerenti a které byly uloženy do paměti na její server.

235. Nedávno generální advokát H. Saugmandsgaard Øe ve svém stanovisku ve věcech YouTube a Cyando [91] zdůraznil, že algoritmus zavedený za účelem zajištění určitých funkcí platformy pro sdílení videí, a sice funkcí vyhledávání, indexace a doporučení vyhledávání, provádí čistě technické a automatické zpracování informací uložených provozovatelem této platformy, takže provozovatel této platformy kontroluje nikoli obsah uložených informací, ale podmínky jejich zobrazení.

236. Kromě toho v rozsudku YouTube a Cyando [92] Soudní dvůr, pokud jde o jednu z podmínek, na kterou čl. 14 odst. 1 směrnice 2000/31 váže zproštění odpovědnosti poskytovatele zprostředkovatelských služeb, uvedl, že skutečnost, že provozovatel platformy pro sdílení obsahů on-line provádí automatizovanou indexaci obsahů nahraných na tuto platformu, že uvedená platforma zahrnuje funkci vyhledávání a doporučuje videa v závislosti na profilu nebo preferencích uživatelů, nemůže postačovat k tomu, aby bylo možné mít za to, že tato podmínka není splněna. Jak jsem uvedl ve svém stanovisku ve věci Russmedia Digital a Inform Media Press [93], ani tato okolnost nemůže *a fortiori* zbavit takového provozovatele možnosti dovolávat se zproštění odpovědnosti stanoveného v tomto ustanovení. Otázka, zda jsou splněny podmínky pro zproštění odpovědnosti stanovené v čl. 14 odst. 1 písm. a) a b) směrnice 2000/31, vyvstává pouze tehdy, pokud lze dotčeného poskytovatele služeb označit za „poskytovatele hostingu, který zastává neutrální úlohu“ ve vztahu k informacím, které ukládá, a může se *a priori* dovolávat tohoto zproštění odpovědnosti.

89 – C-236/08 až C-238/08, EU:C:2009:569, bod 144.

90 – Rozsudek ze dne 23. března 2010 (C-236/08 à C-238/08, EU:C:2010:159, body 114 a 117).

91 – Viz stanovisko generálního advokáta H. Saugmandsgaarda Øe ve spojených věcech YouTube a Cyando (C-682/18 a C-683/18, EU:C:2020:586, body 160 a 162).

92 – Viz rozsudek ze dne 22. června 2021 (C-682/18 a C-683/18, EU:C:2021:503, bod 114).

93 – C-492/23, EU:C:2025:68, bod 53.

237. Z toho vyvozuji, že poskytovatel nemůže ztratit své postavení poskytovatele hostingu pouze z toho důvodu, že používá algoritmus, který provádí automatizovanou indexaci obsahu poskytovaného uživateli a doporučuje jim obsah, který by je mohl zajímat, aniž by však vymazal nebo skryl jiný obsah.

238. Algoritmické zpracování informací poskytovaných uživateli však může spočívat nikoliv ve vypouštění obsahu, ale ve vytvoření nového souboru informací, v němž již nejsou informace poskytované uživateli rozpoznatelné. Tak je tomu zejména v případě, kdy je cílem dotčené služby poskytnout, jako je tomu v projednávané věci, co nejpřesnější obraz o části reality. V takovém případě může provozovatel této služby hrát roli, která mu dává přinejmenším kontrolu nad informacemi poskytovanými uživateli. Pokud totiž provozovatel určí programováním svého algoritmu úroveň relevance jakékoliv informace poskytnuté jeho uživateli na základě kritérií, která podle něj umožňují prokázat přesné vyobrazení dopravních podmínek, je třeba mít za to, že takovou kontrolu vykonává. Provozovatel přitom určí množství a „kvalitu“ informací nezbytných k potvrzení nebo vymazání informace ze systému. Kromě toho se tato kritéria mohou týkat nejen pouhého množství shodujících se nebo rozdílných informací o dané dopravní události, ale mimo jiné i posouzení spolehlivosti uživatele a informací, které poskytuje.

239. Ačkoli se tedy algoritmus používaný provozovatelem elektronické služby podpory řízení nebo navigace prostřednictvím geolokace zaměřuje na informace předávané všemi jeho uživateli, jeho programování spadá do působnosti tohoto provozovatele a umožňuje mu vykonávat kontrolu nad přenášenými nebo ukládanými informacemi. Uvedený provozovatel se tedy nemůže dovolávat čl. 14 odst. 1 směrnice 2000/31.

240. S ohledem na můj závěr vycházející z analýzy článku 14 směrnice 2000/31 a na skutečnost, že se článek 15 této směrnice použije pouze na poskytování služeb uvedených zejména v tomto prvním ustanovení, je třeba mít za to, že toto druhé ustanovení není relevantní v rámci přezkumu souladu dotčeného zákazu dalšího šíření s uvedenou směrnicí. Pro úplnost přesto přistoupím k posouzení třetí otázky pro případ, že by se Soudní dvůr neztotožnil s mou analýzou týkající se článku 14 této směrnice.

c) K článku 15 směrnice 2000/31

241. Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu je, zda článek 15 směrnice 2000/31 brání tomu, aby byla provozovatelům elektronické služby podpory řízení nebo navigace prostřednictvím geolokace uložena povinnost dále nešířit v rámci této služby jednorázově určité kategorie zpráv nebo údajů, aniž by se provozovatel musel seznámit s jejich obsahem.

242. Za účelem odpovědi na tuto otázku je třeba určit, zda zákaz dalšího šíření sdělený provozovateli ukládá tomuto provozovateli povinnosti, které jsou omezeny na konkrétní případ. Článek 15 odst. 1 směrnice 2000/31 členským státům zakazuje uložit poskytovatelům hostingu obecnou povinnost dohlížet na jimi přenášené nebo ukládané informace nebo obecnou povinnost aktivně vyhledávat skutečnosti a okolnosti poukazující na protiprávní činnost, takový zákaz se – jak vyplývá z bodu 47 odůvodnění této směrnice – netýká povinnosti dohledu „ve zvláštních případech“.

243. V tomto ohledu Soudní dvůr několikrát rozhodl, že opatření spočívající v tom, že je poskytovateli uloženo, aby výlučně na vlastní náklady zavedl systémy filtrování zahrnující obecný a trvalý dohled za účelem předcházení jakémukoliv budoucímu porušování práv duševního

vlastnictví, jsou neslučitelná s čl. 15 odst. 1 směrnice 2000/31[94]. Z toho vyplývá, že povinnost dohledu nad jakýmkoli budoucím porušením dané kategorie práv se nijak neomezuje na zvláštní případ ve smyslu zamýšleném unijním normotvůrcem v bodě 47 odůvodnění této směrnice.

244. Naproti tomu, jak jsem uvedl ve svém stanovisku ve věci Glawischnig-Piesczek[95], Soudní dvůr měl v rozsudku L'Oréal a další[96] za to, že poskytovatel hostingu může být nucen přijmout opatření, která přispívají zejména k předcházení dalšímu porušování stejného druhu týmž příjemcem. Z toho jsem vyvodil, že k tomu, aby nedošlo k uložení obecné povinnosti, musí povinnost dohledu splňovat další požadavky, a sice, musí se vztahovat na porušení stejné povahy stejných práv stejného uživatele[97]. Povinnost dohledu týkající se zvláštního případu musí být tedy omezena zejména s ohledem na informace, které musí provozovatel identifikovat a následně odstranit nebo ke kterým musí znemožnit přístup.

245. V tomto duchu Soudní dvůr v rozsudku Glawischnig-Piesczek[98] rozhodl, že příkaz určený poskytovateli služby informační společnosti, aby odstranil konkrétní části obsahu, který ukládá jakožto poskytovatel hostingu a který obsahuje zprávy totožné nebo podobné těm, které vnitrostátní soud prohlásil za urážlivé vůči uživateli, se týká zvláštního případu. Soudní dvůr zdůraznil, že tento příkaz neukládá poskytovateli hostingu povinnost provést nezávislé posouzení ukládaného obsahu[99]. Soudní dvůr měl za to, že tento poskytovatel hostingu může prostřednictvím automatizovaného vyhledávání pouze ověřit, zda jsou v obsahu prvky uvedené v příkazu, aniž by musel sám zkoumat, zda je tento obsah urážlivý, pokud tato podmínka není splněna.

246. Kromě toho jsem zmínil v mém stanovisku ve věci Mc Fadden[100], která se týkala poskytovatele přístupu ke komunikační síti ve smyslu článku 12 směrnice 2000/31, v níž jsem vycházel z přípravných prací na této směrnici, že k tomu, aby povinnost mohla být považována za použitelnou ve zvláštním případě, musí být omezena s ohledem na trvání dohledu. Požadavek na časové omezení povinnosti dohledu se opakuje v několika rozsudcích[101] a Soudní dvůr podle všeho tento výklad potvrdil v rozsudku YouTube a Cyando[102], když uvedl, že článek 15 této směrnice brání tomu, aby byl poskytovateli hostingových služeb uložen obecný a trvalý dohled.

247. Podotýkám, že všechny prvky, které vymezují rámec povinnosti dohledu, jsou vzájemně závislé. K odpovědi na otázku, zda příkaz dodržuje zákaz stanovený v článku 15 směrnice 2000/31, je tak třeba posoudit tyto prvky jako celek.

248. Právě ve světle těchto úvah je třeba určit, zda provozovatel k tomu, aby vyhověl dotčenému zákazu dalšího šíření, musí provádět dostatečně cílený dohled do té míry, že se omezí pouze na zvláštní případ.

94 – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. června 2021, YouTube a Cyando (C-682/18 a C-683/18, EU:C:2021:503, bod 135 a citovaná judikatura).

95 – C-18/18, EU:C:2019:458, bod 42.

96 – Rozsudek ze dne 12. července 2011 (C-324/09, EU:C:2011:474, bod 144).

97 – Viz moje stanovisko ve věci Glawischnig-Piesczek (C-18/18, EU:C:2019:458, bod 45).

98 – Rozsudek ze dne 3. října 2019 (C-18/18, EU:C:2019:821).

99 – Viz rozsudek ze dne 3. října 2019, Glawischnig-Piesczek (C-18/18, EU:C:2019:821, body 45, 46 a 53).

100 – C-484/14, EU:C:2016:170, bod 132.

101 – Viz i moje stanovisko ve věci Glawischnig-Piesczek (C-18/18, EU:C:2019:458, bod 49).

102 – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. června 2021, YouTube a Cyando (C-682/18 a C-683/18, EU:C:2021:503, bod 135).

249. V tomto ohledu připomínám, že podle francouzského práva je rozhodnutí o zákazu vydáváno pro každou kontrolu, kterou si příslušný orgán přeje vyjmout z elektronické služby podpory řízení nebo navigace prostřednictvím geolokace. Kromě toho je povinnost uložená provozovateli prostřednictvím zákazu dalšího šíření časově omezená. Z článku L 130–11 zákona o silničním provozu totiž vyplývá, že maximální doba trvání zákazu je určena povahou dotyčné silniční kontroly a v žádném případě nesmí překročit dvanáct hodin. Stejně tak se podle tohoto ustanovení rozloha oblasti podléhající zákazu liší podle toho, zda se jedná o zastavěné území, či nikoli, takže povinnost provozovatele podléhá i prostorovému omezení.

250. Za účelem dosažení souladu se zákazem dalšího šíření je tak provozovatel povinen nepředávat informace, které se týkají přesně vymezené silniční kontroly. Nemusí provádět samostatné posouzení všech ukládaných informací, ale za účelem určení těch, na které se tento zákaz vztahuje, je na něm, aby uplatnil kritéria upřesněná v rozhodnutí o zákazu, která věcně, časově a prostorově omezují rozsah uvedeného zákazu.

251. Z těchto úvah vyplývá, že s výhradou ověření, které musí případně provést vnitrostátní soud, dotčený zákaz dalšího šíření nevede k povinnostem, které jdou nad rámec povinností týkajících se zvláštního případu.

252. Tato úvaha není zpochybněna tvrzeními společnosti Coyote System, podle kterých na rozdíl od toho, co uvedl vnitrostátní soud, zákaz dalšího šíření *de facto* nutí provozovatele seznámit se se zprávami předávanými uživateli, určit, zda jejich obsah spadá do působnosti výjimky stanovené v čl. L. 130–11 odst. II zákona o silničním provozu [103], a vybrat ty z nich, které mohou být dále šířeny ostatním uživatelům komunity.

253. Společnost Coyote Systém totiž zpochybňuje posouzení předkládajícího soudu, aniž však vysvětluje, proč nelze filtrování provádět automaticky, a bez toho, aby provozovatel předtím analyzoval obsah zpráv, podobně jako v případě řešení uvedeného v rozsudku Glawischnig-Piesczek [104]. Jak jsem uvedl [105], článek 15 směrnice 2000/31 nebrání jakékoli povinnosti odhalování nebo filtrování. Toto ustanovení naproti tomu zakazuje jakoukoli formu obecného dohledu, aniž zpochybňuje povinnost v této oblasti týkající se zvláštního případu.

254. S ohledem na všechny tyto okolnosti je třeba na třetí otázku odpovědět tak, že článek 15 směrnice 2000/31 nebrání tomu, aby byla provozovatelům elektronické služby podpory řízení nebo navigace prostřednictvím geolokace uložena povinnost dále nešířit v rámci této služby určité kategorie zpráv nebo údajů, pokud za účelem identifikace zpráv nebo údajů, na které se tento zákaz vztahuje, tito provozovatelé nejsou povinni samostatně posuzovat všechny uchovávané informace, ale musí naproti tomu uplatňovat kritéria upřesněná v rozhodnutí o zákazu, která věcně, časově a prostorově omezují rozsah uvedeného zákazu.

[103] – Podle čl. L. 130–11 odst. II „[z]ákaz uvedený v odstavci I tohoto článku se nevztahuje na události nebo podmínky upravené v článku 3 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 886/2013 ze dne 15. května 2013, kterým se doplňuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/40/EU, pokud jde o údaje a postupy pro poskytování minimálních univerzálních informací o dopravním provozu souvisejících s bezpečností silničního provozu uživatelům, pokud možno bezplatně [Úř. věst. 2013, L 247, s. 6]“. Toto ustanovení obsahuje seznam dvanácti povětrnostních nebo silničních podmínek (jako jsou zvířata, osoby, překážky nebo předměty na vozovce), které mohou ovlivnit bezpečnost silničního provozu jako takovou.

[104] – Rozsudek ze dne 3. října 2019, Glawischnig-Piesczek (C-18/18, EU:C:2019:821, bod 46).

[105] – Viz bod 245 tohoto stanoviska.

255. Aniž jsou dotčeny výše uvedené doplňující poznámky týkající se výkladu článku 15 směrnice 2000/31, trvám na stanovisku, které jsem uvedl v bodě 240 tohoto stanoviska, podle kterého toto ustanovení není relevantní pro posouzení souladu dotčeného zákazu dalšího šíření s uvedenou směrnicí.

VI. Závěry

256. Vzhledem k výše uvedeným úvahám navrhuji, aby Soudní dvůr odpověděl na předběžné otázky položené Conseil d'État (Státní rada, Francie) následovně:

„ve věci C-188/24:

1) koordinovaná oblast, jak je definována v čl. 2 písm. h) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu, zahrnuje povinnost vysílatelů on-line komunikačních služeb zavést technická opatření určená k zabránění možnosti přístupu nezletilých k pornografickému obsahu bez ohledu na okolnost, že se tato povinnost netýká žádné z oblastí upravených harmonizačními ustanoveními kapitol II a III této směrnice;

2) povinnost zavést technická opatření určená k zabránění nezletilým v možnosti přístupu k pornografickému obsahu nemůže být vyloučena z koordinované oblasti ve smyslu čl. 2 písm. h) uvedené směrnice pouze z toho důvodu, že tato povinnost je logickým následkem obecných a abstraktních ustanovení trestního práva, která označují určitá jednání za trestný čin, který může být stíhán, a která se použijí bez rozdílu na všechny fyzické i právnické osoby;

3) skutečnost, že přijetí individuálních opatření týkajících se určité služby nemůže zajistit ochranu základních práv zaručených v článcích 1 a 24 Listiny, jakož i v článku 8 EÚLP, neumožňuje odchýlit se od mechanismu zavedeného v článku 3 téže směrnice za účelem uplatnění povinnosti vyplývající z obecných a abstraktních ustanovení na určitou kategorii poskytovatelů služeb;

ve věci C-190/24:

1) koordinovaná oblast, jak je definována v čl. 2 písm. h) směrnice 2000/31, zahrnuje zákaz uložený provozovatelům elektronické služby podpory řízení nebo navigace prostřednictvím geolokace dále šířit prostřednictvím této služby jakoukoli zprávu nebo údaj od uživatelů, které mohou ostatním uživatelům umožnit vyhnout se silničním kontrolám, bez ohledu na okolnost, že se tento zákaz netýká žádné z oblastí upravených harmonizačními ustanoveními kapitol II a III této směrnice;

2) článek 3 směrnice 2000/31 nebrání zákazu přenosu zpráv a údajů od uživatelů služby podpory řízení nebo navigace prostřednictvím geolokace, který členský stát určení těchto služeb hodlá uložit i provozovatelům těchto služeb usazeným v jiných členských státech, pokud tento zákaz splňuje podmínky stanovené v čl. 3 odst. 4 nebo případně v čl. 3 odst. 5 téže směrnice.“